

Κεφάλαιο 25

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Εισαγωγή

1. Ο Χριστός μέσα σου δεν κατοικεί σε ένα σώμα. Ωστόσο Αυτός είναι μέσα σου. Επομένως πρέπει κι εσύ να μην βρίσκεσαι μέσα σε ένα σώμα. Αυτό που είναι μέσα σου δεν μπορεί να είναι έξω. Και είναι βέβαιο ότι δεν μπορείς να είσαι διαχωρισμένος από αυτό που είναι στο κέντρο της ζωής σου. Ό,τι σου δίνει ζωή δε μπορεί να στεγάζεται στον θάνατο. Ούτε κι εσύ μπορείς. Ο Χριστός είναι μέσα σε ένα πλαίσιο Αγιότητας της οποίας ο μόνος σκοπός είναι να μπορεί να εκδηλωθεί σε εκείνους οι οποίοι δεν Τον γνωρίζουν, ώστε Αυτός να μπορέσει να τους καλέσει να έλθουν σε Αυτόν και να Τον δουν εκεί που νόμιζαν ότι ήταν τα σώματά τους. Μετά τα σώματά τους θα χαθούν, έτσι ώστε να μπορέσουν να πλαισιώσουν την Αγιότητά Του μέσα τους.
2. Όποιος φέρει τον Χριστό μέσα του δεν μπορεί να μην Τον αναγνωρίζει οπουδήποτε. **Εκτός** από τα σώματα. Και για όσο καιρό πιστεύει ότι είναι μέσα σε ένα σώμα, εκεί όπου αυτός θα νομίζει ότι είναι ο Χριστός δε μπορεί να βρίσκεται. Και έτσι θα Τον έχει μαζί του χωρίς να το γνωρίζει, και δεν θα Τον εκδηλώνει. Άρα δεν θα τον αναγνωρίζει εκεί όπου Αυτός βρίσκεται. Ο υιός του ανθρώπου δεν είναι ο αναστημένος Χριστός. Ωστόσο ο Υιός του Θεού διαμένει ακριβώς εκεί που είναι αυτός, και βαδίζει μαζί του μέσα στην ιερότητά του, τόσο ολοφάνερος όσο και η ιδιαιτερότητά του που παρουσιάζεται μέσα στο σώμα του.
3. Το σώμα δεν χρειάζεται θεραπεία. Αλλά ο νους που νομίζει ότι είναι ένα σώμα είναι πράγματι ασθενής! Και εδώ είναι που ο Χριστός παρουσιάζει την θεραπεία. Ο σκοπός Του περιβάλλει το σώμα με το Φως Του, και το γεμίζει με την Αγιότητα που ακτινοβολεί από Αυτόν. Και το καθετί που λέει ή πράττει το σώμα Τον εκδηλώνει. Σε όσους δεν Τον γνωρίζουν Τον φέρνει με ευγένεια και αγάπη, για να θεραπεύσει το νου τους. Τέτοια είναι η αποστολή που ο αδελφός σου έχει για σένα. Και τέτοια πρέπει να είναι και η δική σου αποστολή γι αυτόν.

I. Ο Σύνδεσμος με την Αλήθεια

1. Δεν είναι δυνατόν να είναι δύσκολο να κάνεις το έργο που ο Χριστός σου ανέθεσε να κάνεις, αφού Αυτός είναι που το κάνει. Και κάνοντάς το θα μαθαίνεις ότι το σώμα, απλά φαίνεται να είναι το μέσον για να το πετύχεις. Διότι ο Νους είναι δικός Του. Γι αυτό πρέπει να είναι και δικός σου. Η Αγιότητά Του καθοδηγεί το σώμα μέσω του νου που είναι ένα με Αυτόν. Και εσύ εκδηλώνεσαι στον άγιο αδελφό σου, όπως αυτός σε εσένα. Εδώ είναι η συνάντηση του αγίου Χριστού με τον Εαυτό Του · και καμία διαφορά δεν γίνεται αντιληπτή που θα σταθεί ανάμεσα στις όψεις της Αγιότητάς Του, οι οποίες συναντώνται και ενώνονται και Τον ανυψώνουν στον Πατέρα Του, ολοκληρωμένο και αγνό και αντάξιο της αιώνιας Αγάπης Του.
2. Πώς μπορείς να εκδηλώσεις τον Χριστό μέσα σου, παρεκτός και κοιτάξεις προς την αγιότητα και Τον δεις εκεί; Η αντίληψη σου λέει ότι **εσύ** εκδηλώνεσαι σε ό,τι βλέπεις. Δες το σώμα, και θα πιστέψεις ότι είσαι εκεί. Και ο καθένας που κοιτάς σου θυμίζει τον εαυτό σου · την ανηθικότητά σου, την κακία σου, και πάνω από όλα, τον θάνατό σου. Και δεν θα περιφρονήσεις αυτόν που σου το λέει αυτό, και δεν θα ζητούσες τον δικό του θάνατο αντί για τον δικό σου; Το μήνυμα και ο αγγελιαφόρος είναι ένα. Κι εσύ πρέπει να δεις τον αδελφό σου σαν τον εαυτό σου. Πλαισιωμένη στο σώμα του θα δεις την ανηθικότητά σου, όσο εσύ στέκεσαι καταδικασμένος. Τοποθετημένος μέσα στην αγιότητά του, ο Χριστός μέσα σε αυτόν διακηρύσσει ότι Αυτός είναι εσύ.
3. Η αντίληψη είναι μια επιλογή του τι θέλεις να είσαι · του κόσμου που θέλεις να ζεις, και της κατάστασης στην οποία νομίζεις ότι ο νους σου θα είναι ευχαριστημένος και ικανοποιημένος. Αυτή επιλέγει το πού νομίζεις ότι βρίσκεται η ασφάλειά σου, κατά την δική σου απόφασή. Σου

αποκαλύπτει τον εαυτό σου έτσι όπως εσύ θα ήθελες να είσαι. Και πάντοτε είναι πιστή στον σκοπό σου, από τον οποίο ποτέ δεν διαχωρίζεται, ούτε δίνει την παραμικρή μαρτυρία για τίποτα που ο σκοπός του νου σου δεν υποστηρίζει. Η αντίληψη είναι ένα μέρος αυτού που είναι ο σκοπός σου να βλέπεις, γιατί τα μέσα και ο σκοπός ποτέ δεν είναι διαχωρισμένα. Και έτσι μαθαίνεις ότι αυτό που φαίνεται να έχει χωριστή ζωή δεν έχει καμία.

4. **Εσύ** είσαι το μέσον για τον Θεό · όχι διαχωρισμένος, ούτε με μια ζωή χωριστά από την δική Του. Η ζωή Του εκδηλώνεται σε σένα που είσαι ο Υιός Του. Κάθε όψη του Εαυτού Του είναι πλαισιωμένη με αγιότητα και τέλεια αγνότητα, με αγάπη ουράνια και τόσο ολοκληρωμένη που το μόνο που επιθυμεί είναι να απελευθερώσει όλα όσα κοιτάζουν προς αυτήν. Η ακτινοβολία της λάμπει μέσα από κάθε σώμα που κοιτάζει, και διασκορπίζει όλο το σκοτάδι του οδηγώντας το προς το φως απλά κοιτώντας πέρα από αυτό, **προς** το φως. Το πέπλο ανασπώνεται μέσα από την ευγένειά της, και τίποτα δεν κρύβει το πρόσωπο του Χριστού από αυτούς που το κοιτούν. Εσύ και ο αδελφός σου στέκεστε μπροστά Του τώρα, για να Τον αφήσετε να παραμερίσει το παραπέτασμα που φαίνεται πως σας κρατάει διαχωρισμένους και απομακρυσμένους.

5. Αφού πιστεύεις ότι είσαι διαχωρισμένος, ο Ουρανός σου παρουσιάζεται κι αυτός σαν διαχωρισμένος. Όχι ότι αυτό συμβαίνει αληθινά, αλλά επειδή ο σύνδεσμος που σου είχε δοθεί για να ενωθείς με την αλήθεια μπορεί να φτάσει σε σένα μέσα από κάτι που καταλαβαίνεις. Ο Πατέρας και ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα είναι σαν Ένα, όπως όλοι οι αδελφοί σου ενώνονται σαν ένας στην αλήθεια. Ο Χριστός και ο Πατέρας Του ποτέ δεν ήταν διαχωρισμένοι, και ο Χριστός διαμένει μέσα στην κατανόησή σου, σε αυτό το μέρος σου που μοιράζεται την Θέληση του Πατέρα Του. Το Άγιο Πνεύμα συνδέει το άλλο μέρος – την ελάχιστη, τρελή επιθυμία να είσαι χωρισμένος, διαφορετικός και ιδιαίτερος – με τον Χριστό, για να κάνει την ενότητα ξεκάθαρη σε αυτό που είναι πράγματι ένα. Σε αυτόν τον κόσμο αυτό δεν είναι κατανοητό, αλλά μπορεί να διδαχθεί.

6. Το Άγιο Πνεύμα υπηρετεί τον σκοπό του Χριστού μέσα στο νου σου, έτσι ώστε ο στόχος της ιδιαιτερότητας να μπορέσει να διορθωθεί εκεί που βρίσκεται το λάθος. Επειδή ο σκοπός Του εξακολουθεί να είναι ένας και με του Πατέρα και με του Υιού, το Άγιο Πνεύμα γνωρίζει την Θέληση του Θεού και τι πραγματικά θέλεις. Αλλά αυτό είναι κατανοητό από το νου που γίνεται αντιληπτός σαν ένας, με επίγνωση ότι είναι ένας, και βιώνεται έτσι. Είναι η λειτουργία του Αγίου Πνεύματος να σε διδάξει πώς βιώνεται αυτή η ενότητα, τί πρέπει να κάνεις για να βιωθεί, και πού πρέπει να πας για να το καταφέρεις.

7. Όλο αυτό λαμβάνει υπόψη του τον χρόνο και τον χώρο σαν να ήταν διακριτοί, γιατί εάν νομίζεις ότι κάποιο μέρος σου είναι διαχωρισμένο, η ιδέα μιας Ενότητας ενοποιημένης ως Μία είναι χωρίς νόημα. Είναι προφανές ότι ένας νους τόσο διχασμένος ποτέ δεν θα μπορούσε να είναι ο Δάσκαλος μιας Ενότητας που ενώνει όλα τα πράγματα μέσα Της. Επομένως Αυτό που είναι μέσα σε αυτό το νου, και πράγματι ενώνει όλα τα πράγματα μαζί, πρέπει να είναι ο Διδάσκαλός του. Όμως Αυτό πρέπει να χρησιμοποιήσει την γλώσσα που αυτός ο νους μπορεί να καταλάβει, στην κατάσταση την οποία θεωρεί ότι βρίσκεται. Και πρέπει να χρησιμοποιήσει όλη την μάθηση για να μεταφέρει τις ψευδαισθήσεις στην αλήθεια, απομακρύνοντας όλες τις λανθασμένες ιδέες για το τι είσαι, και οδηγώντας σε πέρα από αυτές προς την αλήθεια που **είναι** πέρα από αυτές. Όλο αυτό μπορεί πολύ απλά να συνοψισθεί έτσι:

Αυτό που είναι όμοιο δεν μπορεί να διαφοροποιηθεί, και ό,τι είναι ένα δεν μπορεί να έχει διαχωρισμένα μέρη.

II. Ο Σωτήρας από το Σκοτάδι.

1. Δεν είναι προφανές ότι αυτό που αντιλαμβάνονται τα μάτια του σώματος σε γεμίζει με φόβο; Ίσως να νομίζεις ότι βρίσκεις μια ελπίδα ικανοποίησης εκεί. Ίσως σου αρέσει να επιτυγχάνεις κάποια ειρήνη και ικανοποίηση στον κόσμο έτσι όπως τον αντιλαμβάνεσαι. Ωστόσο πρέπει να είναι προφανές ότι το αποτέλεσμα δεν αλλάζει. Παρά τις ελπίδες και τις προτιμήσεις σου, πάντοτε η κατάληξη θα είναι η απελπισία. Και δεν υπάρχει εξαίρεση, ούτε ποτέ θα υπάρξει. Η μόνη αξία που το παρελθόν μπορεί να έχει είναι ότι μαθαίνεις ότι δεν σου έδωσε καμία ανταμοιβή που θα ήθελες να κρατήσεις. Γιατί μόνο έτσι θα είσαι πρόθυμος να το παρατήσεις, και να το αφήσεις να φύγει για πάντα.

2. Δεν είναι παράξενο που θέλεις ακόμα να περιθάλπεις κάποια ελπίδα ικανοποίησης από

τον κόσμο που βλέπεις; Από καμιά άποψη, ποτέ και πουθενά, δεν έχεις ανταμειφτεί με τίποτα άλλο εκτός από τον φόβο και την ενοχή. Πόσος χρόνος σου χρειάζεται για να συνειδητοποιήσεις ότι σε αυτή την περίπτωση δεν αξίζει να καθυστερήσεις την αλλαγή που μπορεί να καταλήξει σε καλύτερο αποτέλεσμα; Γιατί ένα πράγμα είναι σίγουρο · ο τρόπος με τον οποίο βλέπεις, και για πολύ καιρό έβλεπες, δεν δίνει καμία στήριξη για να βασίσεις τις μελλοντικές σου ελπίδες, και καμιά απολύτως ένδειξη επιτυχίας. Το να εναποθέτεις τις ελπίδες σου εκεί όπου δεν υπάρχει ελπίδα πρέπει να σου φέρνει απελπισία. Ωστόσο αυτή η απελπισία είναι επιλογή σου, για όσο θέλεις να αναζητάς ελπίδα εκεί που ποτέ δεν βρέθηκε καμία.

3. Επίσης, δεν είναι αλήθεια ότι έχεις βρει κάποια ελπίδα χωριστά από αυτό · κάποια αχνή, -ασταθή, ταλαντευόμενη, ωστόσο αμυδρά φανερή – ότι η ελπίδα είναι εγγυημένη όταν δεν βασίζεται σε αυτόν τον κόσμο; Ωστόσο όταν θεωρείς ότι οι ελπίδες σου μπορούν ακόμα να δικαιωθούν εδώ σε εμποδίζει από το να παραιτηθείς από το ανέλπιδο και χωρίς ανταμοιβή έργο που έθεσες στον εαυτό σου. Έχει κανένα νόημα να επιμένεις στην αποκρυσταλλωμένη πεποίθηση ότι υπάρχει λόγος να υπερασπίζεις την επιδίωξη αυτού που πάντοτε αποτύγχανε, στη βάση του ότι ξαφνικά θα επιτύχει και θα σου φέρει αυτό που ποτέ δεν σου έφερε πριν;

4. Το παρελθόν αυτής της πίστης **έχει** αποτύχει. Να είσαι χαρούμενος που έχει αποχωρήσει μέσα από το νου σου, που σκίαζε ό,τι ήταν εκεί. Μην παίρνεις την μορφή σαν περιεχόμενο, γιατί η μορφή δεν είναι παρά το μέσον για το περιεχόμενο. Και η κορνίζα δεν είναι παρά ένα μέσον που κρατάει την εικόνα όρθια, έτσι ώστε να μπορείς να την βλέπεις. Μια κορνίζα που κρύβει την εικόνα δεν έχει σκοπό. Δεν μπορεί να είναι κορνίζα εάν αυτή είναι που βλέπεις. Χωρίς την εικόνα η κορνίζα δεν έχει νόημα. Ο σκοπός της είναι να προβάλλει την εικόνα, και όχι τον εαυτό της.

5. Ποιος κρεμάει μια άδεια κορνίζα επάνω σε έναν τοίχο και στέκεται μπροστά της, με βαθιά ευλάβεια, σαν να ήταν εκεί ένα αριστούργημα; Ωστόσο εάν βλέπεις τον αδελφό σου σαν σώμα, δεν κάνεις παρά αυτό. Το αριστούργημα που ο Θεός έχει τοποθετήσει μέσα σε αυτή την κορνίζα είναι το μόνο που υπάρχει για να δεις. Το σώμα το κρατάει για λίγο, χωρίς να το κρύβει με κανένα τρόπο. Ωστόσο ό,τι ο Θεός δημιούργησε δεν χρειάζεται κορνίζα, γιατί ό,τι Αυτός δημιούργησε το υποστηρίζει και το πλαισιώνει μέσα στον Εαυτό Του. Το αριστούργημά Του Αυτός σου το προσφέρει για να το δεις. Κι εσύ θα προτιμούσες να βλέπεις την κορνίζα αντί για αυτό; Και να μην βλέπεις καθόλου την εικόνα;

6. Το Άγιο Πνεύμα είναι το πλαίσιο που τοποθέτησε ο Θεός γύρω από το δικό Του μέρος που εσύ θέλεις να βλέπεις σαν χωριστό. Ωστόσο το πλαίσιο αυτού του μέρους είναι ενωμένο με τον Δημιουργό Του, Ένα με Εκείνον και με το αριστούργημά Του. Αυτός είναι ο σκοπός του, και η κορνίζα δεν μετατρέπεται σε εικόνα όταν επιλέξεις να δεις αυτή στην θέση της. Το πλαίσιο που ο Θεός της έδωσε δεν υπηρετεί παρά μόνο τον δικό Του σκοπό, και όχι τον δικό σου χώρα από τον δικό Του. Είναι ο δικός σου διαχωρισμένος σκοπός που κρύβει την εικόνα, και φροντίζει την κορνίζα αντί αυτής. Όμως ο Θεός έχει τοποθετήσει το αριστούργημά Του μέσα σε ένα πλαίσιο που θα διαρκέσει για πάντα, όταν το δικό σου θα έχει θρυμματιστεί σε σκόνη. Αλλά μην νομίζεις ότι η εικόνα καταστρέφεται με οποιονδήποτε τρόπο. Αυτό που δημιουργεί ο Θεός είναι ασφαλές από κάθε φθορά, αμετάβλητο και τέλει στην αιωνιότητα.

7. Αποδέξου το πλαίσιο του Θεού αντί για το δικό σου, και θα δεις το αριστούργημα. Κοίταξε την ομορφιά του, και κατανόησε το Νου που το σκέφτηκε, όχι με σάρκα και οστά, αλλά μέσα σε ένα πλαίσιο τόσο όμορφο όσο το ίδιο. Η αγιότητά του φωτίζει την αθωότητα που κρύβει το πλαίσιο του σκότους, και ρίχνει ένα πέπλο από φως σε όλο το πρόσωπο της εικόνας το οποίο αντανakλά μόνο το φως που λάμπει από αυτό προς τον Δημιουργό του. Μην νομίζεις ότι αυτό το πρόσωπο ήταν ποτέ σκοτεινιασμένο επειδή εσύ το έβλεπες μέσα σε ένα πλαίσιο θανάτου. Ο Θεός το κράτησε ασφαλές για να μπορείς εσύ να το κοιτάς, και να βλέπεις την αγιότητα που Αυτός του έχει δώσει.

8. Μέσα στην σκοτεινιά δες τον σωτήρα από το σκοτάδι, και κατανόησε τον αδελφό σου όπως σου τον δείχνει ο Νους του Πατέρα του. Αυτός θα προχωρήσει βγαίνοντας από το σκοτάδι καθώς τον κοιτάς, και δεν θα βλέπεις το σκοτάδι πια. Το σκοτάδι δεν τον άγγιξε, ούτε κι εσένα που τον έφερες μπροστά για να τον κοιτάξεις. Η αθωότητά του δεν απεικονίζει παρά την δική σου. Η ευγένειά του γίνεται η δύναμή σου, και οι δυο με χαρά θα κοιτάτε μέσα σας, και θα βλέπετε την αγιότητα που πρέπει να είναι εκεί χάρη σε αυτό που είδες σε αυτόν. Αυτός είναι το πλαίσιο μέσα στο οποίο η αγιότητά σου είναι τοποθετημένη, και αυτό που του έδωσε ο Θεός πρέπει να δοθεί και σε σένα. Όσο κι αν αυτός παραβλέπει το αριστούργημα μέσα του και βλέπει μόνο ένα πλαίσιο σκότους, η δική σου μοναδική λειτουργία εξακολουθεί να είναι να

δεις σε αυτόν αυτό που εκείνος δεν βλέπει. Και βλέποντας με αυτό τον τρόπο, μοιράζεσαι την όραση που κοιτάζει τον Χριστό αντί να βλέπει τον θάνατο.

9. Πώς θα μπορούσε ο Κύριος του Ουρανού να μην είναι χαρούμενος εάν εσύ εκτιμάς το αριστούργημά Του; Τι άλλο θα μπορούσε να κάνει εκτός από το να προσφέρει ευχαριστίες σε σένα που αγαπάς τον Υιό Του όπως Αυτός; Δεν θα γνωστοποιούσε σε σένα την Αγάπη Του, αν μόνο μοιραζόσουν την ευλογία Του σε ό,τι αγαπάς; Ο Θεός φροντίζει την δημιουργία σαν τέλειος Πατέρας που είναι. Και έτσι η χαρά Του ολοκληρώνεται όταν οποιοδήποτε μέρος Του συμμετέχει στην ευλογία Του, για να μοιραστεί την χαρά Του. Αυτός ο αδελφός είναι το τέλειο δώρο Του σε σένα. Και Αυτός είναι χαρούμενος και ευγνώμων όταν εσύ ευχαριστείς τον τέλειο Υιό Του γι αυτό που είναι. Και όλες οι ευχαριστίες Του και η χαρά Του λάμπουν πάνω σε σένα που θέλεις ολοκληρώνεις τη χαρά Του μαζί με Αυτόν. Και έτσι ολοκληρώνεται και η δική σου. Ούτε μια ακτίνα σκοταδιού δεν μπορεί να ειπωθεί από αυτούς των οποίων η βούληση είναι να κάνουν την ευτυχία του Πατέρα τους ολοκληρωμένη, και την δική τους μαζί με την δική Του. Η ευγνωμοσύνη του Θεού του Ίδιου προσφέρεται ελεύθερα σε όποιον μοιράζεται τον σκοπό Του. Θέλησή Του δεν είναι να είναι μόνος. Ούτε και η δική σου είναι .

10. Συγχώρεσε τον αδελφό σου, και δεν θα μπορείς να διαχωρίσεις τον εαυτό σου από αυτόν ούτε από τον Πατέρα του. Εσύ δεν χρειάζεσαι συγχώρεση, γιατί οι απόλυτα αγνοί δεν έχουν αμαρτήσει ποτέ. Δώσε, λοιπόν, αυτό που σου έχει δώσει Αυτός, έτσι ώστε να μπορέσεις να δεις τον Υιό Του σαν ένα, και να ευχαριστείς τον Πατέρα του όπως Αυτός ευχαριστεί εσένα. Ούτε να πιστεύεις ότι δεν σου έχει δοθεί όλη την ευλογία Του. Γιατί ό,τι δίνεις είναι δικό Του, και δίνοντάς το, μαθαίνεις να καταλαβαίνεις το δώρο Του σε σένα. Και δίνε στο Άγιο Πνεύμα αυτό που Εκείνο προσφέρει στον Πατέρα και στον Υιό εξ ίσου. Τίποτα δεν έχει δύναμη επάνω σου εκτός από την Θέλησή Του και την δική σου, η οποία επεκτείνει μόνο την δική Του Θέληση. Γι αυτόν τον λόγο δημιουργήθηκες εσύ , και ο αδελφός σου μαζί με σένα και ένα με σένα.

11. Εσύ και ο αδελφός σου είστε το ίδιο, όπως ο Θεός ο Ίδιος είναι Ένας, και αδιαίρετος στην Θέλησή Του. Και πρέπει να έχετε ένα σκοπό, εφόσον Αυτός έδωσε τον ίδιο και στους δυο σας . Η Θέλησή Του μεταφέρεται ενωμένη καθώς εσείς ενώνεστε στη θέληση, έτσι ώστε να ολοκληρώνεσαι προσφέροντας ολοκλήρωση στον αδελφό σου. Μην βλέπεις σε αυτόν τις αμαρτίες που αυτός βλέπει, αλλά απόδωσε σε αυτόν τιμή για να μπορέσεις να εκτιμήσεις τον εαυτό σου και αυτόν. Σε σένα και στον αδελφό σου δίδεται η δύναμη της σωτηρίας, έτσι ώστε η διαφυγή από το σκοτάδι στο φως να είναι δική σας για να την μοιράζεστε · για να μπορέσετε να δείτε σαν ένα αυτό που ποτέ δεν ήταν διαχωρισμένο, ούτε ξέχωρο από όλη την Αγάπη του Θεού που δόθηκε εξ ίσου.

III Αντίληψη και Επιλογή

1. Στον βαθμό που αξιολογείς την ενοχή, τόσο θα αντιλαμβάνεσαι έναν κόσμο στον οποίο η επίθεση είναι δικαιολογημένη. Στον βαθμό που αναγνωρίζεις ότι η ενοχή είναι χωρίς νόημα, τόσο θα αντιλαμβάνεσαι ότι η επίθεση δεν μπορεί να **είναι** δικαιολογημένη. Αυτό συμβαίνει σε συμφωνία με τον θεμελιώδη νόμο της αντίληψης: Βλέπεις αυτό που πιστεύεις ότι υπάρχει, και πιστεύεις ότι είναι εκεί επειδή εσύ το θέλεις εκεί. Η αντίληψη δεν έχει κανέναν άλλο νόμο εκτός από αυτόν. Οι υπόλοιποι απλώς προκύπτουν από αυτόν, για να τον δικαιώνουν και να τον στηρίζουν. Αυτή είναι η μορφή της αντίληψης του βασικότερου νόμου του Θεού, προσαρμοσμένη σε αυτόν τον κόσμο: ότι η αγάπη δημιουργεί τον εαυτό της, και τίποτα άλλο εκτός από τον εαυτό της.

2. Οι νόμοι του Θεού δεν επικρατούν άμεσα σε έναν κόσμο που κυβερνά η αντίληψη, γιατί ένας τέτοιος κόσμος δεν θα μπορούσε να έχει δημιουργηθεί από το Νου για τον οποίο η αντίληψη δεν έχει κανένα νόημα. Ωστόσο οι νόμοι Του αντανakλώνται παντού. Όχι ότι ο κόσμος όπου γίνεται αυτή η αντανάκλαση, είναι πραγματικός. Μόνο επειδή ο Υιός Του πιστεύει ότι είναι, και Αυτός δεν θα μπορούσε να διαχωριστεί ολοκληρωτικά από την πίστη του Υιού Του. Αυτός δεν θα μπορούσε να εισέλθει στην παράνοια του Υιού Του μαζί του, αλλά θα μπορούσε να είναι σίγουρος ότι η λογική Του πηγαίνει εκεί μαζί του, έτσι ώστε να μην μπορέσει να χαθεί για πάντα μέσα στην τρέλα της επιθυμίας του.

3. Η αντίληψη βασίζεται στην επιλογή · η γνώση όχι. Η γνώση δεν έχει παρά έναν νόμο επειδή δεν έχει παρά έναν Δημιουργό. Αλλά αυτός ο κόσμος έχει δυο κατασκευαστές, και δεν τον βλέπουν το ίδιο. Για τον καθέναν έχει έναν διαφορετικό σκοπό, και για τον καθέναν είναι ένα τέλειο μέσον για να υπηρετήσει τον στόχο για τον οποίο γίνεται αντιληπτός. Για την

ιδιαιτερότητα, είναι το καλύτερο πλαίσιο για να αναδειχθεί, το τέλειο πεδίο μάχης για να εξαπολύσει τους πολέμους της, το τέλειο καταφύγιο για τις ψευδαισθήσεις που θέλει να κάνει πραγματικότητα. Οι κάθε μία από αυτές στηρίζει την αντίληψή της · η κάθε μία από αυτές την δικαιώνει απόλυτα.

4. Υπάρχει ένας άλλος Κατασκευαστής του κόσμου, ο ταυτόχρονος Διορθωτής της τρελής πίστης ότι κάτι θα μπορούσε να εδραιωθεί και να διατηρηθεί χωρίς κάποια σύνδεση που να συνεχίζει να το κρατάει μέσα στους νόμους του Θεού· όχι όπως ο νόμος ο ίδιος υποστηρίζει το σύμπαν έτσι όπως ο Θεός το δημιούργησε, αλλά σε κάποια μορφή προσαρμοσμένη στην ανάγκη που ο Υιός του Θεού πιστεύει ότι έχει. Το διορθωμένο σφάλμα είναι το τέλος του σφάλματος. Κι έτσι εξακολουθεί ο Θεός να προστατεύει τον Υιό Του, ακόμα και στο σφάλμα.

5. Υπάρχει ένας άλλος σκοπός σε αυτό τον κόσμο που έφτιαξε το σφάλμα, επειδή έχει έναν άλλο Κατασκευαστή ο Οποίος μπορεί να συμφιλιώσει τον στόχο του με τον σκοπό του Δημιουργού Του. Στην δική Του αντίληψη για τον κόσμο, όλα όσα γίνονται ορατά δικαιολογούν τη συγχώρεση και την θέαση της τέλειας αθωότητας. Τίποτα δεν προκύπτει που να μην αντιμετωπίζεται με άμεση και ολοκληρωτική συγχώρεση. Τίποτα δεν παραμένει ούτε μια στιγμή, για να κρύψει την αθωότητα που λάμπει αναλλοίωτη, πέρα από τις οικτρές προσπάθειες της ιδιαιτερότητας να την βγάλει από το νου, όπου πρέπει να βρίσκεται, και να φωτίσει το σώμα αντί γι αυτή. Οι πηγές φωτός του Ουρανού δεν είναι για το νου που επιλέγει να τις δει εκεί όπου αυτός θέλει. Εάν επιλέξει να τις δει κάπου αλλού εκτός από την εστία τους, σαν να φωτίζουν ένα μέρος στο οποίο αυτές ποτέ δεν θα μπορούσαν να είναι, τότε πρέπει ο Κατασκευαστής του κόσμου να διορθώσει το σφάλμα σου, για να μην παραμείνεις στο σκοτάδι όπου δεν υπάρχουν οι πηγές του φωτός.

6. Ο καθένας εδώ έχει εισέλθει στο σκοτάδι, ωστόσο κανείς δεν έχει εισέλθει μόνος. Ούτε είναι ανάγκη να παραμείνει περισσότερο από μια στιγμή. Γιατί αυτός έχει έλθει με την Βοήθεια του Ουρανού μαζί του, έτοιμη να τον οδηγήσει έξω από το σκοτάδι στο φως οποιαδήποτε στιγμή. Ο χρόνος που αυτός επιλέγει μπορεί να είναι οποτεδήποτε, γιατί η βοήθεια είναι εκεί, περιμένοντας μόνο την επιλογή του. Και όταν αυτός επιλέξει να διαθέσει τον εαυτό του σε αυτό που του έχει δοθεί, τότε θα δει ότι κάθε κατάσταση που πριν νόμιζε ότι ήταν ένα μέσον για να δικαιολογήσει τον θυμό του μετατρέπεται σε ένα περιστατικό το οποίο δικαιολογεί την αγάπη του. Θα ακούσει ξεκάθαρα ότι τα καλέσματα για πόλεμο που άκουγε πριν στη πραγματικότητα είναι καλέσματα ειρήνης. Θα αντιληφθεί ότι εκεί όπου έδινε την επίθεση δεν είναι παρά ένας άλλος βωμός όπου μπορεί, με την ίδια ευκολία και πολύ περισσότερη ευτυχία, να χορηγήσει την συγχώρεση. Και θα ερμηνεύσει εκ νέου κάθε πειρασμό μόνο σαν ακόμα μια ευκαιρία που θα του φέρει χαρά.

7. Πώς μπορεί μια παρερμηνεία να είναι αμαρτία; Όλα τα λάθη των αδελφών σου ας μην είναι για σένα τίποτα άλλο εκτός από μια ευκαιρία να δεις τα έργα του Βοηθού που σου έχει δοθεί για να δεις τον κόσμο που Αυτός έφτιαξε αντί του δικού σου. Τι **είναι**, λοιπόν, δικαιολογημένο; Τι θέλεις; Γιατί αυτές οι δυο ερωτήσεις είναι το ίδιο. Και όταν τις δεις σαν ίδιες, η επιλογή σου έχει γίνει. Γιατί το να ειδικωθείς σαν μία φέρνει απελευθέρωση από την πίστη ότι υπάρχουν δυο τρόποι να βλέπεις. Αυτός ο κόσμος έχει πολλά να προσφέρει στην ειρήνη σου, και πολλές ευκαιρίες για να επεκτείνεις την δική σου συγχώρεση. Αυτός είναι ο σκοπός του, για εκείνους οι οποίοι θέλουν να δουν την ειρήνη και την συγχώρεση να κατέρχονται σε αυτούς, και να τους προσφέρουν το φως.

8. Ο Κατασκευαστής του κόσμου της πραότητας έχει τέλεια δύναμη για να αντισταθμίσει τον κόσμο της βίας και του μίσους που φαίνεται ότι στέκεται ανάμεσα σε εσένα και στην πραότητά Του. Για τα μάτια Του που συγχωρούν, αυτός ο κόσμος δεν υπάρχει. Επομένως, δεν χρειάζεται να υπάρχει και για τα δικά σου. Αμαρτία είναι η αποκρυσταλλωμένη πίστη ότι η αντίληψη δε μπορεί να αλλάξει. Ό,τι έχει καταδικαστεί είναι καταδικασμένο μια για πάντα, όντας για πάντα ασυγχώρητο. Εάν λοιπόν συγχωρεθεί, η αντίληψη της αμαρτίας πρέπει να ήταν λανθασμένη. Και έτσι η αλλαγή γίνεται δυνατή. Το Άγιο Πνεύμα, επίσης, βλέπει ό,τι βλέπει ως κάτι που δεν υπάρχει περίπτωση να αλλάξει. Αλλά στην δική Του όραση η αμαρτία δεν μπορεί να παρεισδύσει, διότι η δική Του όραση έχει διορθώσει την αμαρτία. Άρα πρέπει να ήταν ένα λάθος, όχι αμαρτία. Γιατί αυτό που ισχυριζόταν ότι δεν θα μπορούσε ποτέ να γίνει, έχει γίνει. Η αμαρτία δέχεται επίθεση από την τιμωρία, και έτσι συντηρείται. Αλλά το να συγχωρείς σημαίνει πως αλλάζεις την κατάστασή του από σφάλμα σε αλήθεια.

9. Ο Υιός του Θεού δεν θα μπορούσε ποτέ να αμαρτήσει, αλλά μπορεί να επιθυμήσει κάτι που θα τον έβλαπτε. Και έχει την δύναμη να νομίζει ότι μπορεί να πληγωθεί. Τι άλλο θα μπορούσε αυτό να είναι εκτός από μια λανθασμένη αντίληψη του εαυτού του; Είναι αυτό

αμαρτία ή λάθος, συγχωρητέο ή όχι; Χρειάζεται βοήθεια ή καταδίκη; Σκοπός σου είναι αυτός να σωθεί ή να καταδικαστεί; Μην ξεχνάς ότι αυτό που επιλέγεις να είναι αυτός για σένα θα καθορίσει το μέλλον σου. Γιατί αυτή την επιλογή την κάνεις **τώρα**, τη στιγμή που όλος ο χρόνος γίνεται το μέσον για να φτάσεις ένα στόχο. Κάνε, λοιπόν, την επιλογή σου. Αλλά αναγνώρισε ότι με αυτή την επιλογή επιλέγεται και ο σκοπός του κόσμου που βλέπεις, και θα δικαιώνεται.

IV. Το Φως που Φέρνεις

1. Οι νόες που είναι ενωμένοι και αναγνωρίζουν ότι είναι, δεν μπορούν να νιώθουν ενοχή. Γιατί δεν μπορούν να επιτεθούν, και χαίρονται που είναι έτσι, βλέποντας την ασφάλειά τους σε αυτό το ευτυχές γεγονός. Η χαρά τους βρίσκεται στην αθωότητα που βλέπουν. Και έτσι την αναζητούν, επειδή είναι σκοπός τους να την βλέπουν και να χαίρονται. Ο κάθε ένας ψάχνει για αυτό που θα του φέρει τη χαρά όπως την εννοεί. Γι αυτό δεν είναι τόσο ο στόχος που ποικίλει. Ωστόσο είναι ο τρόπος με τον οποίο βλέπεις τον σκοπό που κάνει την επιλογή του μέσου αναπόφευκτη, και πέρα από ελπίδα αλλαγής, εκτός και εάν ο σκοπός αλλάξει. Και τότε, το μέσον επιλέγεται για άλλη μια φορά, καθώς αυτό που φέρνει ευχαρίστηση ορίζεται με έναν άλλο τρόπο και αναζητείται διαφορετικά.

2. Ο βασικός νόμος της αντίληψης θα μπορούσε να ειπωθεί έτσι, «Θα χαροποιείσαι με ό,τι βλέπεις, γιατί το βλέπεις για να χαρείς.» Και όσο νομίζεις ότι η ταλαιπωρία και η αμαρτία θα σου φέρνουν χαρά, τόσο αυτές θα εξακολουθούν να βρίσκονται εκεί για να τις βλέπεις. Τίποτα δεν είναι βλαβερό ή αγαθοεργό ξέχωρα από το τι επιθυμείς. Είναι η δική σου επιθυμία που το κάνει αυτό που είναι με τις επιδράσεις του επάνω σου. Επειδή το διάλεξες σαν μέσον για να έχεις τα ίδια αυτά αποτελέσματα, πιστεύοντας ότι αυτά είναι οι φορείς της αγαλλίασης και της χαράς. Ακόμα και στον Ουρανό επικρατεί αυτός ο νόμος. Ο Υιός του Θεού δημιουργεί για να φέρει σε αυτόν χαρά, μοιραζόμενος τον σκοπό του Πατέρα του στην δική του δημιουργία, έτσι ώστε η χαρά του να μπορεί να αυξηθεί, και του Θεού μαζί με την δική του.

3. Εσύ που είσαι ο κατασκευαστής ενός κόσμου που δεν είναι έτσι, αναπαύσου και παρηγορήσου σε έναν άλλο κόσμο όπου διαμένει η ειρήνη. Αυτό τον κόσμο φέρνεις μαζί σου σε όλα τα αποκαμωμένα μάτια και τις κουρασμένες καρδιές που κοιτάζουν προς την αμαρτία και χτυπούν στην λυπημένη της επωδό. Από εσένα μπορεί να έλθει η ανάπαυσή τους. Από εσένα μπορεί να αναδυθεί ένας κόσμος που θα αγαλλιάζουν να κοιτούν, και όπου οι καρδιές τους θα είναι χαρούμενες. Σε σένα υπάρχουν ένα όραμα που επεκτείνεται σε όλους αυτούς, και τους καλύπτει με γλυκύτητα και φως. Και σε αυτόν τον διευρυνόμενο κόσμο του φωτός το σκοτάδι που νόμιζαν ότι ήταν εκεί απομακρύνεται, μέχρι που να μην είναι παρά κάποιες μακρινές σκιές, πολύ μακριά, που δεν θα παραμείνουν για πολύ στην μνήμη καθώς ο ήλιος λάμπει επάνω τους και τις εξαφανίζει. Και όλες οι «κακές» τους σκέψεις και οι «αμαρτωλές» ελπίδες, τα όνειρά τους της ενοχής και της άσπλαχνης εκδίκησης, και κάθε επιθυμία να πληγώσουν και να σκοτώσουν και να πεθάνουν, θα εξαφανιστούν μπροστά στον ήλιο που φέρνεις.

4. Δεν θα το έκανες αυτό για την Αγάπη του Θεού; Και για τον **εαυτό σου**; Γιατί σκέψου τι θα έκανε αυτό για σένα. Οι «κακές» σου σκέψεις που σε στοιχειώνουν τώρα θα φαίνονται όλο και πιο απόμακρες και πολύ πέρα από εσένα. Και πάνε όλο και μακρύτερα και, επειδή ο ήλιος σε σένα έχει ανατείλει θα απωθούνται μακριά στη παρουσία του φωτός. Χρονοτριβούν για λίγο, για λίγο ακόμα, σε διαστρεβλωμένες μορφές που δεν μπορείς να αναγνωρίσεις, και χάνονται για πάντα. Και στο ηλιόφως θα στέκεσαι με ηρεμία, με αθωότητα και εντελώς άφοβος. Και από εσένα, τα υπόλοιπα που βρήκες θα επεκταθούν, έτσι ώστε η ειρήνη σου ποτέ να μην απομακρυνθεί και να σε αφήσει άστεγο. Αυτοί που προσφέρουν ειρήνη στον καθένα έχουν βρει ένα σπίτι στον Ουρανό που ο κόσμος δεν μπορεί να καταστρέψει. Γιατί είναι αρκετά μεγάλο για να κρατήσει τον κόσμο μέσα στην ειρήνη του.

5. Μέσα σε σένα είναι όλος ο Ουρανός. Κάθε φύλλο που πέφτει παίρνει ζωή μέσα σου. Κάθε πουλί που τραγούδησε ποτέ θα ξανατραγουδήσει μέσα σε σένα. Και κάθε λουλούδι που άνθησε ποτέ έχει κρατήσει το άρωμά του και την ομορφιά του για σένα. Ποιος στόχος μπορεί να παραγκωνίσει τη Θέληση του Θεού και του Υιού Του, να αποκατασταθεί ο Ουρανός για αυτόν για τον οποίο δημιουργήθηκε για να είναι το μοναδικό σπίτι του; Τίποτα πριν και τίποτα μετά από αυτό. Κανένα άλλο μέρος · καμία άλλη κατάσταση ούτε χρόνος. Τίποτα μακρύτερα

και τίποτα πλησιέστερα. Τίποτα άλλο. Σε καμιά μορφή. Αυτό μπορείς να το μεταφέρεις σε όλο τον κόσμο, και σε όλες τις σκέψεις που εισήλθαν σε αυτόν και ήταν λανθασμένες για λίγο. Πώς θα μπορούσαν τα δικά σου λάθη να μεταφερθούν στην αλήθεια με καλύτερο τρόπο από την προθυμία σου να φέρεις το φως του Ουρανού μαζί σου, καθώς πορεύεσαι πέρα από τον κόσμο του σκότους προς το φως;

V. Η Κατάσταση της Αθωότητας

1. Η κατάσταση της αθωότητας είναι απλώς αυτή: Όλη η επιθυμία για επίθεση έχει φύγει, και έτσι δεν υπάρχει κανένας λόγος να αντιλαμβάνεσαι τον Υιό του Θεού σαν κάτι άλλο από αυτό που είναι. Η ανάγκη για ενοχή έχει φύγει επειδή δεν έχει σκοπό, και είναι χωρίς νόημα δίχως τον στόχο της αμαρτίας. Επίθεση και αμαρτία είναι δεμένες σαν μια ψευδαίσθηση, και η κάθε μία η αιτία και ο στόχος και η δικαιολογία της άλλης. Η κάθε μία είναι από μόνη της χωρίς νόημα, αλλά φαίνεται ότι αντλεί νόημα από την άλλη. Η κάθε μία εξαρτάται από την άλλη για όποια λογική φαίνεται να έχει. Και κανένας δεν θα μπορούσε να πιστέψει στην μία εκτός κι αν η άλλη ήταν αλήθεια, γιατί η κάθε μία βεβαιώνει ότι η άλλη πρέπει να είναι αληθινή.

2. Η επίθεση κάνει τον Χριστό εχθρό σου, και το Θεό μαζί μ' Αυτόν. Δεν πρέπει να φοβάσαι με «εχθρούς» σαν αυτούς; Και δεν πρέπει να φοβάσαι τον εαυτό σου; Γιατί έχεις πληγώσει τον εαυτό σου, και έκανες τον Εαυτό σου «εχθρό». Και τώρα πρέπει να πιστέψεις ότι εσύ δεν είσαι εσύ, αλλά κάτι ξένο προς τον εαυτό σου και «κάτι άλλο» ένα «κάτι» που πρέπει να φοβάσαι αντί να αγαπάς. Ποιος θα ήθελε να επιτεθεί σε κάτι που αντιλαμβάνεται σαν ολοκληρωτικά αθώο; Και ποιος, εφόσον επιθυμεί να επιτεθεί, μπορεί να μην σκέφτεται ότι πρέπει να είναι ένοχος που έχει αυτή την επιθυμία, ενώ θέλει την αθωότητα; Γιατί ποιος θα μπορούσε να βλέπει τον Υιό του Θεού σαν αθώο και να εύχεται τον θάνατό του; Ο Χριστός στέκεται μπροστά σου, κάθε φορά που κοιτάξεις προς τον αδελφό σου. Αυτός δεν έχει φύγει επειδή τα δικά σου μάτια είναι κλειστά. Αλλά τί υπάρχει για να δεις ψάχνοντας το Σωτήρα σου, ενώ τον βλέπεις μέσα από τυφλά μάτια;

3. Δεν είναι ο Χριστός που βλέπεις κοιτάζοντας έτσι. Αυτός που κοιτάξεις είναι ο «εχθρός» που τον συγχέεις με τον Χριστό. Και τον μισείς επειδή δεν υπάρχει αμαρτία επάνω του για να δεις. Ούτε ακούς το παραπονεμένο του κάλεσμα, αμετάβλητο σε περιεχόμενο σε όποια μορφή και να γίνεται, ώστε να ενωθείς μαζί του, και να συμμετέχεις μαζί του στην αθωότητα και στην ειρήνη. Ωστόσο, πέρα από τις παράλογες κραυγές του εγώ, αυτό είναι το κάλεσμα που του έχει δώσει ο Θεός, ώστε εσύ να μπορέσεις να ακούσεις μέσω αυτού το Κάλεσμά Του προς εσένα, και να απαντήσεις επιστρέφοντας στον Θεό ό,τι είναι Δικό Του.

4. Ο Υιός του Θεού ζητάει από εσένα μόνο αυτό · να επιστρέψεις σε αυτόν ό,τι του ανήκει, έτσι ώστε να μπορέσεις να το μοιραστείς μαζί του. Μόνος του κανείς σας δεν το έχει. Έτσι θα παραμένει άχρηστο και για τους δυο σας. Μαζί, θα δώσει στον καθένα ίση δύναμη για να σώσει τον άλλο, και να σώσει τον εαυτό του μαζί του. Συγχωρεμένος από εσένα ο σωτήρας σου προσφέρει σε σένα την σωτηρία. Καταδικασμένος από εσένα, σου προσφέρει θάνατο. Σε κάθε έναν δεν βλέπεις παρά μόνο την αντανάκλαση αυτού που επιλέγεις να είναι αυτός για σένα. Αν αποφασίσεις εναντίον της σωστής του λειτουργίας, της μόνης που έχει πραγματικά, του αποστερείς όλη τη χαρά που θα είχε βρει εάν θα έφερνε σε πέρας τον ρόλο που του έδωσε ο Θεός. Αλλά μην νομίζεις ότι ο Ουρανός είναι χαμένος μόνο γι αυτόν. Ούτε ότι μπορεί να ξανακερδηθεί εκτός κι αν ο δρόμος του δειχθεί μέσα από εσένα, ώστε να μπορέσεις να τον βρεις κι εσύ, βαδίζοντας δίπλα του.

5. Το να σωθεί αυτός δεν είναι θυσία, γιατί με την δική του ελευθερία θα κερδίσεις κι εσύ την δική σου. Το να επιτρέψεις να εκπληρωθεί η λειτουργία του δεν είναι παρά το μέσον να αφήσεις να εκπληρωθεί και η δική σου. Και έτσι βαδίζεις είτε προς τον Ουρανό είτε προς την κόλαση, αλλά όχι μόνος σου. Πόσο όμορφη θα είναι η αθωότητά του όταν την αντιληφθείς! Και πόσο μεγάλη θα είναι η χαρά σου, όταν αυτός θα είναι ελεύθερος να σου προσφέρει το δώρο της όρασης που ο Θεός του έδωσε για σένα! Αυτός δεν έχει καμία ανάγκη παρά μόνο αυτή · να του παραχωρήσεις ελευθερία να ολοκληρώσει το έργο που του έδωσε ο Θεός. Ας θυμάσαι μόνο αυτό · ότι αυτό που κάνει αυτός το κάνεις κι εσύ, μαζί του. Κι όπως τον βλέπεις, έτσι ερμηνεύεις και την λειτουργία που αυτός θα έχει για σένα, μέχρι να τον δεις διαφορετικά και να τον αφήσεις να είναι αυτό που ο Θεός τον όρισε να είναι για σένα.

6. Ενάντια στο μίσος που ο Υιός του Θεού μπορεί να περιθάλλει προς τον εαυτό του, ο Θεός θεωρείται ότι δεν έχει την δύναμη να σώσει αυτό που δημιούργησε από τον πόνο της

κόλασης. Αλλά στην αγάπη που δείχνει στον εαυτό του ο Θεός αφήνεται ελεύθερος να εκπληρώσει το Θέλημά Του. Στον αδελφό σου βλέπεις την εικόνα της δικής σου πίστης για το τι πρέπει να είναι η Θέληση του Θεού για σένα. Στην δική σου συγχώρεση θα καταλάβεις την Αγάπη Εκείνου για σένα · μέσα από την επίθεσή σου πιστεύεις ότι Εκείνος σε μισεί, νομίζοντας ότι ο Ουρανός πρέπει είναι η κόλαση. Κοίταξε ακόμα μια φορά προς τον αδελφό σου, όχι όμως χωρίς την κατανόηση ότι αυτός είναι ο δρόμος προς τον Ουρανό ή προς την κόλαση, σύμφωνα με το πώς τον αντιλαμβάνεσαι. Αλλά μην ξεχνάς αυτό · ο ρόλος που του δίνεις δίνεται σε σένα, και θα βαδίζεις τον δρόμο που όρισες για αυτόν επειδή αυτή είναι η κρίση σου για τον εαυτό σου.

VI. Η Ιδιαίτερη Λειτουργία

1. Η χάρις του Θεού αναπαύεται γλυκά στα μάτια που συγχωρούν, και κάθε τι που αυτά κοιτάζουν μιλάει για Αυτόν στον παρατηρητή. Αυτός δεν μπορεί να δει κανένα κακό · τίποτα στον κόσμο που να το φοβάται, και κανέναν που να είναι διαφορετικός από τον ίδιο. Και έτσι όπως τους αγαπάει, έτσι βλέπει και τον εαυτό του με αγάπη και γλυκύτητα. Δεν θα καταδικάζει πια τον εαυτό του για τα λάθη του αλλά ούτε και κανέναν άλλο. Αυτός δεν είναι ένας αμείλικτος εκδικητής, ούτε τιμωρός της αμαρτίας. Η Καλοσύνη της όρασής του αναπαύεται πάνω στον ίδιο του με όλη την τρυφερότητα που προσφέρει στους άλλους. Γιατί αυτός θέλει μόνο να θεραπεύει και να ευλογεί. Και όντας σε συμφωνία με αυτό που βούλεται ο Θεός, έχει την δύναμη να θεραπεύει και να ευλογεί όλους εκείνους που κοιτάζει με την χάρη του Θεού επάνω στα μάτια του.

2. Τα μάτια συνηθίζουν στο σκοτάδι, και το φως μιας λαμπρής ημέρας φαίνεται επώδυνο στα μάτια που συνηθισαν για πολύ καιρό στα θαμπά αποτελέσματα του λυκόφωτος. Και αποφεύγουν το ηλιόφως και την καθαρότητα που φέρνει σε ό,τι κοιτάζουν. Η θαμπή καταχνιά φαίνεται καλύτερη, πιο εύκολη να την βλέπουν, και πιο αναγνωρίσιμη. Κατά κάποιο τρόπο το ακαθόριστο και το πιο σκοτεινό τους φαίνεται ευκολότερο να το κοιτούν · λιγότερο επώδυνο για τα μάτια από αυτό που είναι εντελώς καθαρό και σαφές. Ωστόσο δεν είναι αυτός ο λόγος που υπάρχουν τα μάτια, και ποιος μπορεί να λέει ότι προτιμάει το σκοτάδι ενώ υποστηρίζει ότι θέλει να δει;

3. Η επιθυμία να δεις προσκαλεί την χάρη του Θεού να κατέλθει στα μάτια σου, και φέρνει το δώρο του φωτός που κάνει την όραση δυνατή. Θα ήθελες να δεις τον αδελφό σου; Ο Θεός χαίρεται όταν κοιτάξεις προς αυτόν. Η Θέληση Του δεν είναι να μην αναγνωρίζεις τον σωτήρα σου. Ούτε θέλει αυτός ο σωτήρας σου να παραμείνει χωρίς την λειτουργία που του έδωσε. Μην τον αφήσεις να είναι μόνος πια, γιατί μόνοι είναι εκείνοι που δεν βλέπουν να υπάρχει για αυτούς καμία λειτουργία να εκπληρώσουν · κανένα μέρος στον κόσμο όπου να χρειάζονται, και κανένα στόχο τον οποίο μόνο αυτοί θα μπορούν να εκπληρώσουν τέλεια.

4. Αυτή είναι η ευγενική αντίληψη του Αγίου Πνεύματος για την ιδιαιτερότητα · η δική Του χρήση για αυτό που έφτιαξες εσύ, για να θεραπεύει αντί να πληγώνει. Στον καθένα Αυτό δίνει μια ιδιαίτερη λειτουργία στην σωτηρία που μόνο αυτός μπορεί να εκπληρώσει · ένα κομμάτι μόνο για αυτόν. Ούτε το σχέδιο θα είναι ολοκληρωμένο μέχρις αυτός να βρει την ιδιαίτερη λειτουργία του, και να εκπληρώσει το μέρος που ανατέθηκε σε αυτόν, για να τελειοποιήσει τον εαυτό του μέσα σε έναν κόσμο όπου κυβερνάει η ατέλεια.

5. Εδώ, όπου οι νόμοι του Θεού δεν επικρατούν σε τέλεια μορφή, αυτός μπορεί ωστόσο να κάνει **ένα** τέλειο πράγμα και να κάνει **μία** τέλεια επιλογή. Και με αυτή την πράξη της ιδιαίτερης πίστης προς κάποιον που αντιλαμβάνεται ως άλλον από τον εαυτό του, αυτός μαθαίνει ότι το δώρο δόθηκε στον εαυτό του, και έτσι πρέπει αυτοί να είναι ένα. Η συγχώρεση είναι η μόνη λειτουργία με νόημα μέσα στον χρόνο. Είναι το μέσο που το Άγιο Πνεύμα χρησιμοποιεί για να μετουσιώσει την ιδιαιτερότητα από αμαρτία σε σωτηρία. Η συγχώρεση είναι για όλους. Αλλά όταν στηρίζεται σε όλους είναι ολοκληρωμένη, και κάθε λειτουργία αυτού του κόσμου ολοκληρώνεται μαζί της. Και τότε δεν υπάρχει ο χρόνος πια. Ωστόσο όσο είσαι ακόμα στον χρόνο, υπάρχουν ακόμα πολλά να γίνουν. Και ο καθένας πρέπει να κάνει ότι του αναλογεί, γιατί στο μερδικό του στηρίζεται όλο το σχέδιο. Αυτός **έχει** ένα ιδιαίτερο ρόλο μέσα στο χρόνο γιατί έτσι επέλεξε, και επιλέγοντάς το, τον έφτιαξε για τον εαυτό του. Η επιθυμία του δεν βρήκε άρνηση αλλά άλλαξε σε μορφή, για να της επιτραπεί να υπηρετήσει τον αδελφό του και τον ίδιο, κι έτσι γίνεται ένα μέσο για να σώζει αντί να χάνει.

6. Η σωτηρία δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια υπενθύμιση ότι αυτός ο κόσμος δεν είναι το σπίτι σου. Οι νόμοι του δεν επιβάλλονται σε σένα, και οι αξίες του δεν είναι δικές σου. Και τίποτα που νομίζεις ότι βλέπεις σε αυτόν δεν είναι στην πραγματικότητα καθόλου εκεί. Αυτό

φαίνεται και γίνεται κατανοητό καθώς ο καθένας αναλαμβάνει τον ρόλο του στην κατάργησή του, όπως έκανε και στη κατασκευή του. Αυτός έχει τα μέσα και για τα δυο, όπως πάντα. Την ιδιαιτερότητα που αυτός επέλεξε για να πληγώσει τον εαυτό του όρισε ο Θεός να είναι το μέσον για την σωτηρία του, από τη πρώτη στιγμή που έγινε η επιλογή. Η ιδιαίτερη αμαρτία του έγινε η ιδιαίτερη χάρις του. Το ιδιαίτερο μίσος του έγινε η ιδιαίτερη αγάπη του.

7. Το Άγιο Πνεύμα χρειάζεται την ιδιαίτερη λειτουργία σου, ώστε να μπορέσει να εκπληρώσει και τη δική Του. Μην νομίζεις ότι έχεις έλλειψη ιδιαίτερης αξίας εδώ. Την ήθελες και σου δόθηκε. Και όλα όσα έφτιαξες μπορούν να υπηρετήσουν την σωτηρία εύκολα και καλά. Ο Υιός του Θεού δεν μπορεί να επιλέξει κάτι που το Άγιο Πνεύμα να μην μπορεί να το χρησιμοποιήσει προς όφελός του, και όχι εναντίον του. Μόνο στο σκοτάδι η ιδιαιτερότητά σου φαίνεται πως επιτίθεται. Στο φως, την βλέπεις σαν την ιδιαίτερη λειτουργία σου στο σχέδιο να σώσεις τον Υιό του Θεού από κάθε επίθεση, και να τον αφήσεις να καταλάβει ότι είναι ασφαλής, όπως ήταν πάντοτε, και ότι θα παραμείνει έτσι στον χρόνο όπως και στην αιωνιότητα. Αυτή είναι η λειτουργία που σου δόθηκε για τον αδελφό σου. Πάρε τη, λοιπόν, γλυκά από του αδελφού σου το χέρι, και άφησε τη σωτηρία να εκπληρωθεί τέλεια σε σένα. Κάνε μόνο **αυτό** το πράγμα, ώστε να σου δοθούν τα πάντα.

VII. Ο Βράχος της Σωτηρίας

1. Ωστόσο αν το Άγιο Πνεύμα μπορεί να μετουσιώσει κάθε καταδίκη που επέβαλες στον εαυτό σου σε ευλογία, τότε δεν μπορεί να είναι αμαρτία. Η αμαρτία είναι το μόνο πράγμα σε ολόκληρο τον κόσμο που δεν μπορεί να αλλάξει. Είναι αμετάβλητη. Και στην αμεταβλητότητα της βασίζεται ο κόσμος. Η μαγεία του κόσμου μπορεί να φαίνεται πως κρύβει τον πόνο της αμαρτίας από τους αμαρτωλούς, και να εξαπατά με την λάμψη και τον πονηριά. Ωστόσο ο καθένας γνωρίζει ότι το κόστος της αμαρτίας είναι ο θάνατος. Κι έτσι είναι. Γιατί η αμαρτία είναι ένα αίτημα για θάνατο, μια επιθυμία να κάνει το θεμέλιο αυτού του κόσμου βέβαιο όπως η αγάπη, αξιόπιστο όπως ο Ουρανός, και τόσο δυνατό όσο ο Θεός ο Ίδιος. Ο κόσμος τώρα είναι ασφαλής από την αγάπη για τον καθένα που θεωρεί την αμαρτία δυνατή. Ούτε θα αλλάξει. Ωστόσο είναι δυνατόν αυτό που ο Θεός δεν δημιούργησε να μοιράζεται τις ιδιότητες της δημιουργίας Του, τη στιγμή που της αντιτίθεται με κάθε τρόπο;

2. Δεν μπορεί να είναι η επιθυμία των «αμαρτωλών» για θάνατο το ίδιο δυνατή όσο είναι η Θέληση του Θεού για ζωή. Ούτε μπορεί να είναι το θεμέλιο ενός κόσμου που Αυτός δεν έφτιαξε σταθερό και βέβαιο όσο ο Ουρανός. Πώς θα μπορούσαν η κόλαση και ο Ουρανός να είναι το ίδιο; Και είναι δυνατόν αυτό που Εκείνος δεν θέλησε να μην μπορεί να αλλάξει; Τι είναι αμετάβλητο εκτός από την Θέλησή Του; Και τι μπορεί να μοιραστεί τις ιδιότητές του εκτός από το ίδιο; Ποια επιθυμία μπορεί να αντιτεθεί στην Θέλησή Του, και να είναι αμετάβλητη; Εάν μπορούσες να συνειδητοποιήσεις ότι τίποτα δεν είναι αμετάβλητο εκτός από τη Θέληση του Θεού, αυτά τα μαθήματα δεν θα ήταν δύσκολα για σένα. Γιατί αυτό είναι που δεν πιστεύεις. Ωστόσο δεν υπάρχει τίποτα άλλο που θα μπορούσες να πιστέψεις, εάν μόνο έβλεπες τι πραγματικά είναι.

3. Ας επανέλθουμε σε αυτό που είπαμε πριν, και σκέψου το με πιο μεγάλη προσοχή. Είτε πρέπει ο Θεός να είναι τρελός, ή αυτός ο κόσμος είναι ένα τόπος παράνοιας. Ούτε μια Σκέψη δική Του δεν βγάζει κανένα μέσα νόημα σε αυτόν τον κόσμο. Και τίποτα από όσα πιστεύει αυτός ο κόσμος σαν αλήθεια δεν έχει κανένα απολύτως νόημα στον Δικό Του Νου. Αυτό που δεν έχει καμία λογική και κανένα νόημα είναι παράνοια. Και αυτό που είναι τρέλα δεν μπορεί να είναι αλήθεια. Αν μια πίστη που της αποδίδεται τόσο μεγάλη αξία εδώ ήταν αληθινή, τότε κάθε Σκέψη που ο Θεός έκανε ποτέ είναι μια ψευδαίσθηση. Αλλά αν έστω και μια Σκέψη Του είναι αληθινή, τότε όλες οι πεποιθήσεις που ο κόσμος τους δίνει κάποιο νόημα είναι λανθασμένες, και δεν έχουν κανένα απολύτως νόημα. Αυτή είναι η επιλογή που κάνεις. Μην προσπαθείς να το δεις διαφορετικά, ούτε να το διαστρεβλώσεις σε κάτι που δεν είναι. Γιατί μόνο αυτή την απόφαση μπορείς να πάρεις. Τα υπόλοιπα εξαρτώνται από τον Θεό, και όχι από εσένα.

4. Το να δικαιολογείς μιαν αξία που στηρίζει ο κόσμος σημαίνει ότι αρνείσαι την σωφροσύνη του Πατέρα σου και την δική σου. Γιατί ο Θεός και ο πολυαγαπημένος Του Υιός δεν σκέφτονται διαφορετικά. Και είναι αυτή η συμφωνία της σκέψης τους που κάνει τον Υιό συν-δημιουργό με τον Νου του Οποίου η Σκέψη τον δημιούργησε. Έτσι εάν αυτός επιλέξει να πιστέψει μια σκέψη που αντιτίθεται στην αλήθεια, έχει αποφασίσει ότι δεν είναι ο Υιός του

Πατέρα του επειδή ο Υιός είναι τρελός, και η σωφροσύνη πρέπει να βρίσκεται μακριά και από τον Πατέρα και από τον Υιό. Αυτό πιστεύεις. Μην νομίζεις ότι αυτή η πεποίθηση εξαρτάται από τη μορφή που παίρνει. Όποιος νομίζει ότι ο κόσμος είναι λογικός με οποιοδήποτε τρόπο, ότι είναι δικαιολογημένος σε κάτι που σκέπτεται, ή ότι επιβεβαιώνεται από κάποια μορφή λογικής, πιστεύει ότι αυτό είναι αλήθεια. Η αμαρτία δεν είναι πραγματική **επειδή** ο Πατέρας και ο Υιός δεν είναι παράφρονες. Αυτός ο κόσμος δεν έχει νόημα **επειδή** στηρίζεται στην αμαρτία. Ποιος θα μπορούσε να δημιουργήσει το αναλλοίωτο εάν αυτό δεν βασίζεται στην αλήθεια;

5. Το Άγιο Πνεύμα έχει τη δύναμη να αλλάξει όλο το θεμέλιο του κόσμου που βλέπεις σε κάτι άλλο · σε μια βάση όχι παρανοϊκή, στην οποία μια λογική αντίληψη μπορεί να στηριχθεί, ένας άλλος κόσμος να γίνει αντιληπτός. Κάποιος στον οποίο τίποτα δεν αντικρούεται που θα οδηγούσε τον Υιό του Θεού στη σωφροσύνη και στη χαρά. Σε αυτό τον κόσμο τίποτα δεν επιβεβαιώνει τον θάνατο και την σκληρότητα · τον διαχωρισμό και τις διαφορές. Γιατί εδώ τα πάντα γίνονται αντιληπτά σαν ένα, και κανείς δεν χάνει ώστε ο καθένας να μπορεί να ωφελείται.

6. Δοκίμασε όλα όσα πιστεύεις ενάντια σε αυτή μόνο την απαίτηση, και κατάλαβε ότι το καθετί που ικανοποιεί αυτή και μόνο την απαίτηση αξίζει την πίστη σου. Αλλά τίποτα άλλο. Αυτό που δεν είναι αγάπη είναι αμαρτία, και η καθεμία από τις δυο αντιλαμβάνεται την άλλη σαν παρανοϊκή και χωρίς νόημα. Η Αγάπη είναι η βάση για έναν κόσμο που γίνεται αντιληπτός ολοκληρωτικά σαν παράφρων για τους αμαρτωλούς, οι οποίοι πιστεύουν ότι ο δικός τους είναι ο δρόμος προς την σωφροσύνη. Αλλά η αμαρτία είναι εξ ίσου παρανοϊκή μέσα από την οπτική της αγάπης, της οποίας τα ευγενικά μάτια θα κοιτάζουν πέρα από την τρέλα και θα αναπαύονται ειρηνικά στην αλήθεια. Η κάθε μία βλέπει έναν κόσμο αμετάβλητο, καθώς η κάθε μία περιγράφει το αμετάβλητο και την αιώνια αλήθεια γι αυτό που είσαι. Και η κάθε μία αντανakλά μια άποψη του τι πρέπει να είναι ο Πατέρας και ο Υιός, για να δώσει σε αυτή την άποψη νόημα και λογική.

7. Η ιδιαίτερη λειτουργία σου είναι η ιδιαίτερη μορφή στην οποία το γεγονός ότι ο Θεός δεν είναι παράφρων φαίνεται πιο λογική και με περισσότερο νόημα για σένα. Το περιεχόμενο είναι το ίδιο. Η μορφή ταιριάζει στις ιδιαίτερες ανάγκες σου, και στον ιδιαίτερο χρόνο και τόπο στον οποίο νομίζεις ότι βρίσκεσαι, και όπου μπορείς να είσαι ελεύθερος από τον τόπο και τον χρόνο, και όλα όσα πιστεύεις ότι σε περιορίζουν. Ο Υιός του Θεού δεν μπορεί να δεσμεύεται από τον χρόνο ούτε από τον τόπο ούτε από τίποτα που ο Θεός δεν θέλησε. Ωστόσο εάν βλέπεις την Θέλησή Του σαν τρέλα, τότε η μορφή της σωφροσύνης η οποία την κάνει περισσότερο αποδεκτή για όσους είναι παρανοϊκοί απαιτεί ιδιαίτερη επιλογή. Ούτε μπορεί αυτή η επιλογή να γίνει από τους παρανοϊκούς, των οποίων το πρόβλημα είναι ότι οι επιλογές τους δεν είναι ελεύθερες, και δεν γίνονται κρίνοντας με βάση το φως της λογικής.

8.. Θα **ήταν** τρέλα να εμπιστευτείς την σωτηρία στους παρανοϊκούς. Επειδή δεν είναι τρελός ο Θεός έχει ορίσει Έναν τόσο σώφρονα όσο Αυτός για να αναδείξει έναν κόσμο πιο λογικό για να συναντήσει την οπτική του καθενός που επέλεξε την παράνοια για σωτηρία του. Σε αυτόν τον Ένα δίδεται η επιλογή της πιο κατάλληλης μορφής για αυτόν · κάποιος που δεν θα επιτεθεί στον κόσμο που βλέπει, αλλά να εισέλθει σε αυτόν με ηρεμία και να του δείξει ότι είναι παράφρων. Αυτός ο Ένας δείχνει μόνο προς κάτι εναλλακτικό, έναν άλλο τρόπο να κοιτάζει αυτό που έβλεπε πριν, και να το αναγνωρίζει σαν τον κόσμο που ζει, και νόμιζε ότι καταλάβαινε πριν.

9. Τώρα αυτός πρέπει να αμφισβητήσει αυτό, επειδή η μορφή της εναλλακτικής είναι κάποια που δεν μπορεί να αρνηθεί, ούτε να παραβλέψει, ούτε να μην μπορέσει να την αντιληφθεί εντελώς . Στον καθένα η ιδιαίτερη λειτουργία του είναι σχεδιασμένη για να γίνει αντιληπτή σαν δυνατή, και όλο και περισσότερο επιθυμητή, καθώς του αποδεικνύει ότι είναι μια εναλλακτική που πραγματικά την θέλει. Από αυτή τη θέση η ανηθικότητά του, και όλη η αμαρτία που βλέπει μέσα στον κόσμο, του προσφέρουν όλο και λιγότερα. Μέχρι που να καταλάβει ότι αυτό του στοιχίζει την νοητική του διαύγεια, και στέκεται ανάμεσα σε αυτόν και σε όποια ελπίδας έχει για να είναι σώφρων. Ούτε έχει εγκαταλειφθεί χωρίς διαφυγή από την τρέλα, γιατί έχει ένα ιδιαίτερο ρόλο στην διαφυγή του καθενός. Δεν μπορεί να αφεθεί απέξω, χωρίς μια ιδιαίτερη λειτουργία στην ελπίδα για ειρήνη, περισσότερο από ό,τι ο Πατέρας θα μπορούσε να παραβλέψει τον Υιό Του, και να τον προσπεράσει με αδιαφορία.

10. Τι άλλο είναι αξιόπιστο εκτός από την Αγάπη του Θεού; Και πού αλλού διαμένει η σωφροσύνη εκτός από Αυτόν; Εκείνος ο Οποίος μιλάει γι Αυτόν μπορεί να σου το δείξει αυτό , με τον εναλλακτικό τρόπο που επέλεξε ειδικά για σένα. Είναι η Θέληση του Θεού να το θυμηθείς αυτό, και έτσι να αναδυθείς από το βαθύτατο πένθος στη τέλεια χαρά. Αποδέξου την

λειτουργία που σου έχει ανατεθεί από το σχέδιο του Θεού του Ίδιου να δείξει στον Υιό Του ότι η κόλαση και ο Ουρανός είναι διαφορετικοί, όχι ίδιοι. Και ότι στον Ουρανό **είναι** όλοι το ίδιο, χωρίς τις διαφορές οι οποίες θα είχαν φτιάξει μια κόλαση από τον Ουρανό και έναν ουρανό από την κόλαση, εάν μια τέτοια παράνοια ήταν δυνατή.

11. Η όλη πίστη ότι κάποιος χάνει αντανakλά μόνο το βασικό αξίωμα ότι ο Θεός πρέπει να είναι παράφρων. Γιατί σε αυτό τον κόσμο φαίνεται ότι πρέπει κάποιος να κερδίζει **επειδή** ένας άλλος χάνει. Εάν αυτό ήταν αληθινό, τότε ο Θεός είναι πράγματι τρελός! Αλλά τι είναι αυτή η πίστη εκτός από μια μορφή του πιο βασικού αξιώματος, «Η αμαρτία είναι αληθινή, και κυβερνάει τον κόσμο»; Για κάθε μικρό κέρδος πρέπει κάποιος να χάνει, και να πληρώνει το ακριβές αντίτιμο σε αίμα και ταλαιπωρία. Διαφορετικά το κακό θα θριάμβευε, και η καταστροφή θα ήταν το συνολικό κόστος για οποιοδήποτε κέρδος. Εσύ που πιστεύεις ότι ο Θεός είναι τρελός, κοίταξε προσεχτικά αυτό, και κατάλαβε ότι πρέπει είτε ο Θεός είτε αυτό να είναι παρανοϊκό, αλλά όχι και τα δύο.

12. Η σωτηρία είναι η αναγέννηση της ιδέας ότι κανείς δεν μπορεί να χάνει επειδή κάποιος άλλος κερδίζει. Αλλά ο καθένας **πρέπει** να κερδίζει, εάν πρέπει κάποιος να είναι κερδισμένος. Εδώ η σωφροσύνη αποκαθίσταται. Και επάνω σε αυτόν τον μοναδικό βράχο της αλήθειας μπορεί η πίστη στην αιώνια σωφροσύνη του Θεού να αναπαυτεί με απόλυτη εμπιστοσύνη και τέλεια ειρήνη. Η λογική είναι ικανοποιημένη, γιατί όλα τα παρανοϊκά πιστεύω μπορούν εδώ να διορθωθούν. Και η αμαρτία πρέπει να είναι αδύνατη, εάν αυτό είναι αλήθεια. Αυτός είναι ο βράχος επάνω στον οποίο η σωτηρία στηρίζεται, το πλεονεκτικό σημείο από το οποίο το Άγιο Πνεύμα δίνει νόημα και κατεύθυνση στο σχέδιο στο οποίο η ιδιαίτερη λειτουργία σου έχει μια θέση. Γιατί εδώ η ιδιαίτερη λειτουργία σου είναι ολοκληρωμένη επειδή μοιράζεται την λειτουργία του όλου.

13. Να θυμάσαι ότι όλοι οι πειρασμοί δεν είναι παρά αυτό · μια τρελή πίστη ότι η παραφροσύνη του Θεού θα κάνει εσένα νοητικά διαυγή και θα σου δώσει αυτό που θέλεις · ότι είτε ο Θεός είτε εσύ πρέπει να είσαι τρελός επειδή οι στόχοι σας δεν μπορούν να συμφιλιωθούν. Ο θάνατος απαιτεί ζωή, αλλά η ζωή δεν διατηρείται με κανένα κόστος. Κανείς δεν μπορεί να υποφέρει για να εκπληρωθεί η Θέληση του Θεού. Η Σωτηρία είναι η Θέλησή Του **επειδή** την μοιράζεσαι. Όχι για σένα μόνο, αλλά για τον Εαυτό που είναι ο Υιός του Θεού. Αυτός δεν μπορεί να χάσει, γιατί εάν μπορούσε η απώλεια θα ήταν του Πατέρα του, και σε Αυτόν καμία απώλεια δεν είναι δυνατή. Και αυτό είναι λογικό επειδή είναι η αλήθεια .

VIII. Η Επιστροφή της Δικαιοσύνης στην Αγάπη

1. Το Άγιο Πνεύμα μπορεί να χρησιμοποιήσει για την σωτηρία σου όλα όσα Του δίνεις. Αλλά δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει αυτό που κατακρατάς, γιατί το Άγιο Πνεύμα δεν μπορεί να το πάρει από εσένα χωρίς την θέλησή σου. Γιατί εάν το έκανε, θα πίστευες ότι σου το άρπαξε παρά την θέλησή σου. Κι έτσι δεν θα μάθαινες ότι **είναι** η θέλησή σου να το αφήσεις. Δεν χρειάζεται να Του το δώσεις απόλυτα πρόθυμα, γιατί εάν μπορούσες να το κάνεις δεν θα Το είχες καμία ανάγκη. Αλλά το μόνο που χρειάζεται το Άγιο Πνεύμα είναι αυτό · να προτιμήσεις να το πάρει Εκείνο από το να το κρατήσεις μόνο για τον εαυτό σου, και να αναγνωρίσεις ότι αυτό που δεν φέρνει απώλεια σε κανέναν εσύ δεν θα το γνώριζες. Τόσο μόνο είναι αρκετό για να προστεθεί στην ιδέα ότι κανείς δεν χάνει για να κερδίσεις εσύ. Και τίποτα περισσότερο.

2. Εδώ βρίσκεται η μόνη αρχή που χρειάζεται η σωτηρία. Ούτε είναι απαραίτητο η πίστη σου σε αυτή να είναι δυνατή, ακράδαντη, και χωρίς επίθεση από όλες τις πεποιθήσεις που της αντιτάσσονται. Δεν έχεις σταθερότητα στην πίστη. Αλλά να θυμάσαι ότι τη σωτηρία δεν τη χρειάζονται αυτοί που έχουν ήδη σωθεί. Δεν καλείσαι να κάνεις κάτι που κάποιος που εξακολουθεί να είναι διχασμένος με τον εαυτό του θα το εύρισκε αδύνατο. Μην πιστεύεις ότι θα μπορούσε να βρεθεί σοφία σε μια τέτοια νοητική κατάσταση. Αλλά να είσαι ευγνώμων που μόνο λίγη πίστη ζητείται από εσένα. Τι άλλο εκτός από λίγη πίστη απομένει σε εκείνους που ακόμα πιστεύουν στην αμαρτία; Τι θα μπορούσαν να γνωρίζουν για τον Ουρανό και την δικαιοσύνη αυτών που έχουν σωθεί;

3. Υπάρχει ένα είδος δικαιοσύνης στην σωτηρία για την οποία ο κόσμος δεν γνωρίζει τίποτα. Για τον κόσμο, δικαιοσύνη και εκδίκηση είναι το ίδιο, γιατί οι αμαρτωλοί βλέπουν την δικαιοσύνη μόνο σαν τιμωρία τους, που ίσως στηρίζεται από κάποιον άλλο, αλλά που δεν μπορεί να αποφευχθεί. Οι νόμοι της αμαρτίας απαιτούν ένα θύμα. Ποιό μπορεί να είναι έχει μικρή σημασία. Αλλά ο θάνατος πρέπει να είναι το τίμημα και πρέπει να πληρωθεί. Αυτό δεν είναι δικαιοσύνη αλλά παράνοια. Όμως πώς μπορεί η δικαιοσύνη να οριστεί χωρίς την

παράνοια εκεί όπου η αγάπη σημαίνει μίσος, και ο θάνατος θεωρείται νίκη και θρίαμβος έναντι της αιωνιότητας, του άχρονου και της ζωής;

4. Εσύ που δεν γνωρίζεις από δικαιοσύνη μπορείς ακόμα να ρωτήσεις, και να μάθεις την απάντηση. Η δικαιοσύνη τα κοιτάζει όλα με τον ίδιο τρόπο. Δεν είναι δίκαιο κάποιος να στερείται κάτι που έχει κάποιος άλλος. Γιατί αυτό είναι εκδίκηση όποια μορφή και να πάρει. Η δικαιοσύνη δεν απαιτεί θυσία, γιατί κάθε θυσία γίνεται ώστε η αμαρτία να μπορέσει να συντηρηθεί και να κρατηθεί. Είναι μια πληρωμή που προσφέρεται για το τίμημα της αμαρτίας, αλλά όχι για το συνολικό χρέος. Το υπόλοιπο λαμβάνεται από κάποιον άλλον, για να τοποθετηθεί δίπλα στη μικρή σου πληρωμή, για να «εξιλεωθείς» για όλα όσα θα ήθελες να κρατήσεις, και να μην εγκαταλείψεις. Έτσι το θύμα φαίνεται σαν να είσαι εν μέρει εσύ, ενώ κάποιος άλλος πρέπει να πληρώσει σαφώς πολύ περισσότερο από σένα. Και στο συνολικό τίμημα, όσο περισσότερο πληρώσει ο άλλος τόσο λιγότερο θα χρειαστεί να πληρώσεις εσύ. Και η δικαιοσύνη, όντας τυφλή, είναι ικανοποιημένη που πληρώθηκε, χωρίς να έχει σημασία από ποιόν.

5. Μπορεί αυτό να είναι δικαιοσύνη; Ο Θεός δεν γνωρίζει τέτοια δικαιοσύνη. Αλλά την δικαιοσύνη Αυτός όντως την γνωρίζει, και την γνωρίζει καλά. Γιατί Αυτός είναι απόλυτα δίκαιος με όλους. Η εκδίκηση είναι ξένη για το Νου του Θεού **επειδή** Αυτός γνωρίζει τη δικαιοσύνη. Το να είσαι δίκαιος σημαίνει να είσαι σωστός και καλοπροαίρετος, και όχι εκδικητικός. Δικαιοσύνη κι εκδίκηση είναι αδύνατες, γιατί η κάθε μία αντιτίθεται στην άλλη και αρνείται ότι είναι πραγματική. Είναι αδύνατον να μοιράζεσαι την δικαιοσύνη του Αγίου Πνεύματος με ένα νου που μπορεί έστω και να διανοηθεί την ιδιαιτερότητα. Ωστόσο πώς θα μπορούσε Αυτός να είναι δίκαιος εάν καταδικάζει έναν αμαρτωλό για εγκλήματα που δεν έκανε, αλλά νομίζει ότι έκανε; Και πού μπορεί να είναι η δικαιοσύνη εάν Αυτό απαιτούσε από αυτούς που έχουν εμμονή με την ιδέα της τιμωρίας να την βάλουν στην άκρη, αβοήθητοι, και να αντιληφθούν ότι δεν είναι αληθινή;

6. Είναι εξαιρετικά δύσκολο για εκείνους που εξακολουθούν να πιστεύουν ότι η αμαρτία έχει νόημα να καταλάβουν την δικαιοσύνη του Αγίου Πνεύματος. Πρέπει να πιστεύουν ότι Αυτό μοιράζεται την δική τους σύγχυση, και δεν μπορεί να αποφύγει την εκδίκηση που η δική τους πίστη στην δικαιοσύνη πρέπει να περιέχει. Και έτσι φοβούνται το Άγιο Πνεύμα, και αντιλαμβάνονται την «οργή» του Θεού σε Αυτό. Ούτε μπορούν να εμπιστευούνται ότι Αυτό δεν θα τους χτυπήσει θανάσιμα με αστροπελέκια βγαλμένα από τις «φωτιές» του Ουρανού από του Θεού του Ίδιου το θυμωμένο Χέρι. **Πράγματι** πιστεύουν ότι ο Ουρανός είναι η κόλαση, και **φοβούνται** την αγάπη. Και η βαθιά υποψία και η ανατριχίλα του φόβου έρχεται καταπάνω τους όταν τους πουν ότι δεν έχουν αμαρτήσει ποτέ. Ο κόσμος τους στηρίζεται στη σταθερότητα της αμαρτίας. Και αντιλαμβάνονται την «απειλή» αυτού που ο Θεός γνωρίζει σαν δικαιοσύνη να είναι πιο καταστροφική για τους ίδιους και για τον κόσμο τους από ό,τι είναι η εκδίκηση, την οποία καταλαβαίνουν και αγαπούν.

7. Έτσι νομίζουν ότι η απώλεια της αμαρτίας είναι κατάρρα. Και τρέχουν να φύγουν από το Άγιο Πνεύμα σαν να ήταν ένας αγγελιοφόρος από την κόλαση, σταλμένος εξ άνωθεν, με προδοσία και δόλο, για να ασκήσει την εκδίκηση του Θεού επάνω τους μεταμφιεσμένος σε λυτρωτή και φίλο. Τι άλλο θα μπορούσε να ήταν το Άγιο Πνεύμα γι αυτούς εκτός από διάβολος, ντυμένος με αγγελικό μανδύα για να τους ξεγελάσει. Και τι διαφυγή έχει Αυτό να τους προσφέρει εκτός από μια πόρτα προς την κόλαση που φαίνεται να μοιάζει με την πύλη του Ουρανού;

8. Ωστόσο η δικαιοσύνη δεν μπορεί να τιμωρήσει αυτούς που ζητούν την τιμωρία, αλλά έχουν ένα Δικαστή ο οποίος γνωρίζει ότι στην πραγματικότητα είναι εντελώς αθώοι. Αυτός έχει δεσμευτεί στην δικαιοσύνη να τους ελευθερώσει, και να τους δώσει όλη τη τιμή που τους αξίζει και οι ίδιοι έχουν αρνηθεί στον εαυτό τους γιατί δεν είναι δίκαιοι, και δεν μπορούν να καταλάβουν ότι είναι αθώοι. Η Αγάπη δεν είναι κατανοητή για τους αμαρτωλούς επειδή νομίζουν ότι η δικαιοσύνη έχει αποσχιστεί από την αγάπη, και αντιπροσωπεύει κάτι άλλο. Και έτσι η αγάπη γίνεται αντιληπτή ως αδύναμη, και η εκδίκηση δυνατή. Γιατί η αγάπη έχει χάσει όταν η κρίση έχει φύγει από το πλευρό της, και είναι πολύ αδύναμη για να σώσει από την τιμωρία. Αλλά η εκδίκηση χωρίς αγάπη έχει κερδίσει σε δύναμη με το να είναι διαχωρισμένη και μακριά από την αγάπη. Και τι μπορεί τώρα να βοηθά και να σώζει εκτός από την εκδίκηση, όσο η αγάπη στέκεται εξασθενημένη με τα χέρια αβοήθητα, στερημένη από δικαιοσύνη και ζωτικότητα, και δίχως δύναμη να σώσει;

9. Τι μπορεί να ζητήσει η Αγάπη από εσένα που νομίζεις ότι όλο αυτό είναι αληθινό; Θα μπορούσε το Άγιο Πνεύμα, με δικαιοσύνη και αγάπη, να πιστέψει στην σύγχυσή σου ότι έχεις

πολλά να δώσεις; Δεν σου ζητείται να Το εμπιστευτείς πάρα πολύ. Όχι περισσότερο από το ότι αυτό που βλέπεις σου το προσφέρει το Άγιο Πνεύμα, και αυτό που αναγνωρίζεις δεν θα μπορούσες να το δώσεις εσύ στον εαυτό σου. Με την δικαιοσύνη του Ίδιου του Θεού το Άγιο Πνεύμα αναγνωρίζει όλα όσα σου αξίζουν, αλλά καταλαβαίνει επίσης ότι εσύ δεν μπορείς να τα αποδεχτείς για τον εαυτό σου. Είναι η δική Του ιδιαίτερη λειτουργία να σου προσφέρει τα δώρα που αξίζουν οι αθώοι. Και ο καθένας που αποδέχεται φέρνει χαρά σε Εκείνους όπως και σε σένα. Αυτό γνωρίζει ότι ο Ουρανός γίνεται πλουσιότερος με κάθε έναν που αποδέχεται. Και ο Θεός χαίρεται καθώς ο Υιός Του λαμβάνει αυτό που η στοργική δικαιοσύνη γνωρίζει ότι του ανήκει. Γιατί η αγάπη και η δικαιοσύνη δεν είναι διαφορετικές. **Επειδή** είναι το ίδιο το έλεος στέκεται στο δεξί Χέρι του Θεού, και δίνει στον Υιό του Θεού τη δύναμη να συγχωρέσει τον εαυτό του από την αμαρτία.

10. Αυτός που αξίζει τα πάντα, πώς μπορεί να στερηθεί από οτιδήποτε; Γιατί αυτό θα ήταν αδικία, και ανάξιο πράγματι όλης της αγιότητας που είναι μέσα του, άσχετα με το πόσο αυτός δεν το αναγνωρίζει. Ο Θεός δεν γνωρίζει από αδικία. Αυτός δεν θα άφηνε τον Υιό Του να κριθεί από εκείνους που επιζητούν τον θάνατό του, και δεν μπόρεσαν να δουν καθόλου την αξία του. Ποιους τίμιους μάρτυρες θα μπορούσε να καλέσει για να μιλήσουν για λογαριασμό του; Και ποιος θα μπορούσε να έλθει να συνηγορήσει υπέρ του, και όχι εναντίον της ζωής του; Καμία δικαιοσύνη δεν θα του αποδιδόταν από σένα. Ωστόσο ο Θεός εξασφάλισε ότι η δικαιοσύνη θα αποδοθεί στον Υιό που αγαπά, και θέλει να προστατέψει από όλη την αδικία που μπορεί εσύ να επιδίωξης να προσφέρεις, πιστεύοντας ότι η εκδίκηση είναι η κατάλληλη αμοιβή του.

11. Όπως η ιδιαιτερότητα δεν ενδιαφέρεται για το ποιος πληρώνει το τίμημα της αμαρτίας, αρκεί να πληρωθεί, έτσι και το Άγιο Πνεύμα δεν προσέχει ποιος κοιτάζει προς την αθωότητα στο τέλος, αρκεί να την δεις και να την αναγνωρίσεις. Γιατί **ένας** μόνο μάρτυρας είναι αρκετός, αν αυτός βλέπει αληθινά. Η απλή δικαιοσύνη δεν ζητάει τίποτα περισσότερο. Από τον κάθε ένα το Άγιο Πνεύμα ζητάει να είναι αυτός ο ένας μάρτυρας, έτσι ίσως η δικαιοσύνη να επιστρέψει στην αγάπη κι εκεί να είναι ικανοποιημένη. Κάθε ιδιαίτερη λειτουργία που Αυτός απονέμει δεν είναι παρά μόνο γι αυτό · ο κάθε ένας να μάθει ότι η αγάπη και η δικαιοσύνη δεν είναι διαχωρισμένες. Και οι δύο ενδυναμώνονται από την ένωσή τους η μία με την άλλη. Χωρίς την αγάπη η δικαιοσύνη είναι προκατειλημμένη και αδύναμη. Και η αγάπη χωρίς την δικαιοσύνη είναι αδύνατη. Γιατί η αγάπη είναι δίκαιη, και δεν μπορεί να τιμωρεί χωρίς αιτία. Τι αιτία μπορεί να υπάρχει που να δικαιολογεί την επίθεση στον αθώο; Με την δικαιοσύνη λοιπόν, η αγάπη διορθώνει λάθη, αλλά όχι με την εκδίκηση. Γιατί αυτό θα ήταν άδικο για την αθωότητα.

12. Μπορείς να γίνεις τέλειος μάρτυρας για την δύναμη της αγάπης και της δικαιοσύνης, εάν καταλάβεις ότι είναι αδύνατον ο Υιός του Θεού να μπορούσε να αξίζει την εκδίκηση. Δεν χρειάζεται να αντιλαμβάνεσαι, σε κάθε περίπτωση, ότι αυτό είναι αλήθεια. Ούτε χρειάζεται να κοιτάξεις στις εμπειρίες σου μέσα στον κόσμο, οι οποίες δεν είναι παρά σκιές όλων αυτών που πράγματι συμβαίνουν μέσα στον εαυτό σου. Η κατανόηση που χρειάζεσαι δεν έρχεται από εσένα, αλλά από έναν μεγαλύτερο Εαυτό, τόσο σπουδαίο και ιερό που Αυτός δεν θα μπορούσε να αμφιβάλλει για την αθωότητά Του. Η ιδιαίτερη λειτουργία σου είναι ένα κάλεσμα γι Αυτόν, ώστε να μπορέσει να χαμογελάσει σε σένα με τον οποίο μοιράζεται την αθωότητα σου. Η κατανόησή Του θα γίνει δική σου. Και έτσι η ιδιαίτερη λειτουργία του Αγίου Πνεύματος έχει εκπληρωθεί. Ο Υιός του Θεού έχει βρει έναν μάρτυρα για την αθωότητά του και όχι για την αμαρτία του. Πόσο λίγα χρειάζεται να δώσεις στο Άγιο Πνεύμα ώστε να μπορέσει να σου δοθεί απλή δικαιοσύνη.

13. Χωρίς αμεροληψία δεν υπάρχει δικαιοσύνη. Πώς μπορεί η ιδιαιτερότητα να είναι δίκαιη; Μην κρίνεις επειδή δεν μπορείς, όχι επειδή είσαι κι εσύ ένας άθλιος αμαρτωλός. Πώς μπορεί το ιδιαίτερο να καταλάβει πραγματικά ότι η δικαιοσύνη είναι ίδια για όλους; Το να πάρεις από τον ένα για να δώσεις στον άλλον, πρέπει να είναι αδικία και για τους δυο, αφού και οι δυο είναι ίσοι στα μάτια του Αγίου Πνεύματος. Ο Πατέρας τους έδωσε την ίδια κληρονομιά και στους δυο. Αυτός που θα ήθελε να έχει περισσότερα ή λιγότερα δεν γνωρίζει ότι έχει τα πάντα. Αυτός δεν είναι ο κριτής αυτού που αρμόζει σε κάποιον άλλον, επειδή ο ίδιος νομίζει ότι στερείται. Και έτσι θα πρέπει να είναι ζηλόφθονος, και να προσπαθήσει να αποσπάσει από αυτόν τον οποίο κρίνει. Αυτός δεν είναι αμερόληπτος, και δεν μπορεί να δει δίκαια τα δικαιώματα κάποιου άλλου επειδή δεν μπορεί να δει ούτε τα δικά του.

14. Δικαιούσαι ολόκληρο το σύμπαν · την τέλεια ειρήνη, την πλήρη απαλλαγή από όλες τις επιδράσεις της αμαρτίας, και την αιώνια ζωή, χαρούμενος και ολοκληρωμένος από κάθε άποψη, έτσι όπως ο Θεός όρισε για τον άγιο Υιό Του. Αυτή είναι η μόνη δικαιοσύνη που ο Ουρανός γνωρίζει, και όλη αυτή που το Άγιο Πνεύμα φέρνει στη γη. Η ιδιαίτερη λειτουργία

σου δεν σου δείχνει τίποτα άλλο εκτός από το ότι η τέλεια δικαιοσύνη μπορεί να επικρατήσει για σένα. Και εσύ είσαι ασφαλής από την εκδίκηση σε όλες τις μορφές. Ο κόσμος εξαπατά, αλλά δεν μπορεί να αντικαταστήσει την δικαιοσύνη του Θεού με μια δική του εκδοχή. Γιατί μόνο η αγάπη είναι δίκαιη, και μπορεί να αντιλαμβάνεται αυτό που η δικαιοσύνη πρέπει να παρέχει στον Υιό του Θεού. Άφησε την αγάπη να αποφασίσει, και ποτέ μην φοβηθείς ότι εσύ, με την αδικία σου, θα στερήσεις τον εαυτό σου από αυτό που έχει ορίσει για σένα η δικαιοσύνη του Θεού.

IX. Η Δικαιοσύνη του Ουρανού

1. Τι άλλο εκτός από αλαζονεία μπορεί να είναι το να νομίζεις ότι τα μικρά σου σφάλματα δεν μπορούν να εξαλειφθούν από την δικαιοσύνη του Ουρανού; Και τι θα μπορούσε αυτό να σημαίνει εκτός του ότι είναι αμαρτίες και όχι λάθη, για πάντα αδιόρθωτες, και ότι πρέπει να αντιμετωπιστούν με εκδίκηση και όχι με δικαιοσύνη; Είσαι πρόθυμος να απελευθερωθείς από όλα τα αποτελέσματα της αμαρτίας; Δεν μπορείς να δώσεις απάντηση σε αυτό μέχρι να δεις όλα αυτά που η απάντηση πρέπει να περιέχει, Γιατί εάν απαντήσεις «ναι» σημαίνει ότι ξεπερνάς όλες τις αξίες αυτού του κόσμου προς όφελος της ειρήνης του Ουρανού. Δεν θέλεις να διατηρήσεις ούτε μια αμαρτία. Και δεν θα περιθάλπεις ούτε μια αμφιβολία ότι αυτό θα είναι δυνατό ώστε η αμαρτία να παραμείνει. Εννοείς ότι η αλήθεια έχει μεγαλύτερη αξία τώρα από όλες τις ψευδαισθήσεις. Και αναγνωρίζεις ότι η αλήθεια πρέπει να σου αποκαλυφθεί, επειδή εσύ δεν την γνωρίζεις.

2. Όταν δίνεις απρόθυμα δεν κερδίζεις το δώρο, επειδή είσαι απρόθυμος να το δεχτείς. Αυτό φυλάσσεται για σένα μέχρι να εξαφανιστεί η απροθυμία σου να το λάβεις, και να είσαι πρόθυμος να σου δοθεί. Η δικαιοσύνη του Θεού εγγυάται ευγνωμοσύνη, όχι φόβο. Τίποτα από όσα δίνεις δεν χάνεται για σένα ή για οποιονδήποτε, αλλά φροντίζεται και είναι φυλαγμένο στον Ουρανό, εκεί όπου όλοι οι θησαυροί που δόθηκαν στον Υιό του Θεού φυλάσσονται για αυτόν, και προσφέρονται στον καθένα ο οποίος απλώνει το χέρι του με προθυμία για να τους λάβει. Αυτός ο θησαυρός δεν λιγοστεύει όταν δίδεται. Κάθε δώρο προσθέτει στο απόθεμα. Γιατί ο Θεός είναι δίκαιος. Δεν μάχεται ενάντια στην απροθυμία του Υιού Του να αντιληφθεί την σωτηρία σαν ένα δώρο από Αυτόν. Ωστόσο η δικαιοσύνη Του δεν θα ικανοποιηθεί μέχρις ότου γίνει δεκτή από όλους.

3. Να είσαι βέβαιος ότι κάθε απάντηση σε ένα πρόβλημα που λύνει το Άγιο Πνεύμα πάντοτε θα είναι κάποια με την οποία κανένας δεν χάνει. Και αυτό πρέπει να είναι αλήθεια, επειδή Αυτό δεν ζητάει καμία θυσία από κανέναν. Μια απάντηση η οποία απαιτεί την ακόμα και την παραμικρή απώλεια από κάποιον δεν έχει λύσει το πρόβλημα, αλλά έχει προσθέσει σε αυτό και το έχει κάνει μεγαλύτερο, πιο δύσκολο να λυθεί και πιο άδικο. Το Άγιο Πνεύμα είναι αδύνατον να βλέπει την αδικία σαν λύση. Για το Άγιο Πνεύμα, αυτό που είναι άδικο πρέπει να διορθωθεί **επειδή** είναι άδικο. Και κάθε σφάλμα είναι μια αντίληψη σύμφωνα με την οποία βλέπεις τουλάχιστον έναν με άδικο τρόπο. Έτσι η δικαιοσύνη δεν είναι σύμφωνη με τον Υιό του Θεού. Όταν κάποιος φαίνεται πως χάνει, τότε έχει καταδικαστεί. Και η τιμωρία γίνεται η αμοιβή του αντί της δικαιοσύνης.

4. Η θέαση της αθωότητας κάνει την τιμωρία αδύνατη, και την δικαιοσύνη βέβαιη. Η αντίληψη του Αγίου Πνεύματος δεν αφήνει έδαφος για επίθεση. Μόνο η απώλεια θα μπορούσε να δικαιολογήσει την επίθεση, και Αυτό δεν μπορεί να δει καμία απώλεια οιαδήποτε είδους. Ο κόσμος λύνει τα προβλήματα με έναν άλλο τρόπο. Βλέπει την λύση σαν μια κατάσταση στην οποία αποφασίζεται ποιος θα κερδίσει και ποιος θα χάσει · πόσα θα πάρει ο ένας, και πόσα μπορεί ο χαμένος ακόμα να υπερασπιστεί. Ωστόσο το πρόβλημα εξακολουθεί να παραμένει άλυτο, γιατί μόνο η δικαιοσύνη μπορεί να φτιάξει μια κατάσταση στην οποία δεν θα υπάρχει χαμένος · όπου κανείς δεν θα έχει άδικη μεταχείριση και δεν θα στερηθεί, και έτσι δεν θα υπάρχει έδαφος για εκδίκηση. Η λύση των προβλημάτων δε μπορεί να είναι η εκδίκηση, η οποία στη καλύτερη περίπτωση φέρνει ακόμα άλλο ένα πρόβλημα που προστίθεται στο πρώτο, στο οποίο ο φόνος δεν είναι προφανής.

5. Η επίλυση του προβλήματος από το Άγιο Πνεύμα είναι ο τρόπος που το πρόβλημα τελειώνει. Έχει λυθεί επειδή αντιμετωπίστηκε με δικαιοσύνη. Μέχρι να γίνει αυτό θα επανέρχεται, γιατί δεν έχει λυθεί ακόμα. Η αρχή ότι δικαιοσύνη σημαίνει κανείς να μην μπορεί να χάνει είναι κρίσιμη σε αυτή τη διδασκαλία. Γιατί τα θαύματα βασίζονται στη δικαιοσύνη. Όχι όπως φαίνεται μέσα από τα μάτια αυτού του κόσμου, αλλά όπως ο Θεός τη γνωρίζει και όπως η γνώση αντανακλάται στην οπτική που δίνει το Άγιο Πνεύμα.

6. Κανενός δεν του αξίζει να χάνει. Και κάτι που θα ήταν άδικο γι αυτόν δεν μπορεί να συμβεί. Η θεραπεία πρέπει να είναι για τον καθένα, γιατί σε κανέναν δεν αξίζει επίθεση κανενός είδους. Τι διαβάθμιση μπορεί να υπάρχει στα θαύματα, εκτός κι αν κάποιος αξίζει να υποφέρει περισσότερο ενώ άλλος λιγότερο; Και είναι αυτό δικαιοσύνη για τον ολοκληρωτικά αθώο; Το θαύμα **είναι** δικαιοσύνη. Δεν είναι ένα ιδιαίτερο δώρο για κάποιους, ενώ παρακρατείται από κάποιους άλλους ως λιγότερο άξιοι πιο καταδικασμένοι, και έτσι μακριά από την θεραπεία. Υπάρχει κανείς που μπορεί να διαχωριστεί από τη σωτηρία, όταν σκοπός της είναι το τέλος της ιδιαιτερότητας; Πού είναι η δικαιοσύνη της σωτηρίας εάν κάποια λάθη είναι ασυγχώρητα, και εγγυώνται την εκδίκηση στη θέση της θεραπείας και της επιστροφής της ειρήνης;

7. Η σωτηρία δε μπορεί να ζητά να βοηθήσει τον Υιό του Θεού να είναι πιο άδικος από ό,τι ο ίδιος έχει ζητήσει. Εάν τα θαύματα, το δώρο του Αγίου Πνεύματος, δίδονταν ειδικά σε μια επιλεγμένη και ιδιαίτερη ομάδα, και παρακρατούνταν από άλλους ως λιγότερο άξιοι, τότε το Άγιο Πνεύμα είναι σύμμαχος της ιδιαιτερότητας. Αυτό δεν φέρνει μάρτυρες για κάτι που δεν μπορεί να αντιληφθεί. Και ο κάθε ένας δικαιούται εξίσου τα δώρα Του της θεραπείας, της λύτρωσης και της ειρήνης. Όταν δίνεις ένα πρόβλημα στο Άγιο Πνεύμα για να το λύσει για λογαριασμό σου σημαίνει ότι **θέλεις** να λυθεί. Όταν το κρατάς για τον εαυτό σου για να το λύσεις χωρίς την βοήθειά Του σημαίνει ότι αποφασίζεις πως πρέπει να παραμείνει χωρίς να λυθεί, και να κρατήσει την δύναμη της αδικίας και της επίθεσης. Κανείς δεν μπορεί να είναι άδικος σε σένα, εκτός και εάν έχεις αποφασίσει εσύ πρώτος να **είσαι** άδικος. Και τότε τα προβλήματα θα αναδύονται για να εμποδίσουν τον δρόμο σου, και η ειρήνη θα διασκορπίζεται από τους ανέμους του μίσους.

8. Εκτός κι αν θεωρείς ότι όλοι οι αδελφοί σου έχουν ίσα δικαιώματα στα θαύματα με σένα, δεν θα διεκδικείς το δικαίωμά σου σε αυτά γιατί υπήρξες άδικος με κάποιον που έχει ίσα δικαιώματα με σένα. Αν επιζητάς την άρνηση τότε θα την υποστείς κι εσύ. Αν επιδιώκεις την στέρηση τότε θα βρεθείς στερημένος. Ποτέ δεν μπορεί να λάβεις ένα θαύμα επειδή κάποιος άλλος δεν μπόρεσε να το λάβει. Μόνο η συγχώρεση προσφέρει θαύματα. Και η άφεση πρέπει να είναι δίκαιη σε όλους.

9. Τα μικρά προβλήματα που κρατάς και κρύβεις γίνονται οι μυστικές αμαρτίες σου, επειδή δεν επέλεξες να τα αφήσεις να απομακρυνθούν για λογαριασμό σου. Και έτσι συσσωρεύουν σκόνη και αυξάνουν, μέχρι που καλύπτουν όλα όσα αντιλαμβάνεσαι και δεν σε αφήνουν να είσαι δίκαιος με κανέναν. Δεν πιστεύεις ότι έχεις ούτε ένα δικαίωμα. Και η πίκρα, με την εκδίκηση δικαιολογημένη και το έλεος χαμένο, σε καταδικάζει σαν ανάξιο συγχώρεσης. Οι ασυγχώρητοι δεν έχουν κανένα έλεος για κανέναν άλλον. Γι αυτό το λόγο η μοναδική σου ευθύνη πρέπει να είναι η αποδοχή της συγχώρεσης για τον εαυτό σου.

10. Το θαύμα που λαμβάνεις, το δίνεις. Το κάθε ένα γίνεται η απεικόνιση του νόμου στον οποίο στηρίζεται η σωτηρία · ότι η δικαιοσύνη πρέπει να εφαρμοστεί σε όλους, αν είναι κάποιος να θεραπευτεί. Κανείς δεν μπορεί να χάνει, και όλοι πρέπει να είναι κερδισμένοι. Κάθε θαύμα είναι ένα παράδειγμα του τι μπορεί να καταφέρει η δικαιοσύνη όταν προσφέρεται στον καθένα εξίσου. Λαμβάνεται και δίδεται εξ ίσου. Είναι η επίγνωση ότι η προσφορά και η λήψη είναι το ίδιο. Επειδή δεν κάνει το όμοιο ανόμοιο, δεν βλέπει διαφορές εκεί όπου δεν υπάρχουν. Και έτσι είναι το ίδιο για τον καθένα, γιατί δεν βλέπει διαφορές σε αυτούς. Η προσφορά του είναι συμπαντική, και διδάσκει μόνο ένα μήνυμα:

Αυτό που είναι του Θεού ανήκει στον καθένα, και είναι δικαίωμά του.